

Đàn - bà

REPORT LEGAL
11/4/68

MỖI SỐ 0\$08

THƯ TỪ NGÂN-PHIẾU
XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tuần-báo ĐÀN-BÀ
76, WIELE, HANOI

BA THÁNG..... 1\$00

SÁU THÁNG.... 2,00

MỘT NĂM..... 4,00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU—NĂM THỨ NHẤT—SỐ 28—29 SEPTEMBRE 1939

TÙ' ÔNG TIẾN-SĨ GIẤY...

một tin mừng coi trọng ở trong

thì có cảm tưởng như mình đang sống ở một thế giới sắp có.... chiến tranh đến nơi rồi nên bao nhiêu ô-tô, xe đạp, xe ngựa, xe cao-su, mà lại cả tàu thủy, tàu bay, tàu hỏa nữa..... (nhưng tàu bay và tàu hỏa ở đây thì tôi không thể biết được rằng của chánh phủ hay của tư gia!) điều đã bị sung công hết. Phố thì tôi có cảm tưởng (nhưng đây nói là cảm-giác có lẽ đúng hơn) là mình đang đi lạc và

mong tìm ra những dấu vết của một thời đại xa lắc xa lơ còn phảng phất đâu ở trên mảnh giấy bồi nọ, ngẫm một cách say xưa và chăm chú như ngẫm những tác phẩm của một Họa-sĩ trừ danh, thì một bàn tay đặt nhẹ lên vai, tôi ngoảnh lại: Chị tôi đã cùng anh và hai đứa cháu của tôi đứng đằng sau từ lúc nào tôi không biết.

— Cô ơi, cô mua cho cháu ông tiến-sĩ.

— Cô ơi, cô mua cho cháu cái đầu sư tử.

— Ừ, ừ, rồi cô mua cho. Thế cháu muốn mua ông tiến-sĩ nào nào? Tôi hỏi con bé cháu gái thế. Thế

— Hừ! Con V. H. hóm thực. đòi cô mua cho ông tiến-sĩ. Còn thằng C. đại quá đi mất thôi! Mua sư tử làm gì, con?

Anh tôi vừa nói vừa liếc nhìn chị tôi và tôi mà cười. À ra anh này « ma lạnh » thực? Anh ấy nói cạnh khỏe, bóng gió đến phải đẹp đây mà!

Nhưng nói lắm thì các ông sấu nhiều chứ chúng tôi cần gì! Vì ai bảo các ông đã đường đường là « đấng trượng phu » mà còn phải khiếp ôai « sư tử »! Nhất là các ông Nghè, ông Cử: các ông đã từng du học ngoại quốc, đã giật được những bằng

...DẾN ÔNG TIẾN-SĨ VỎ

mà thằng bé cháu gái đã vội cuống lên:

— Không, cô hãy mua cho cháu cái đầu sư tử đã.

nọ bằng kia, thế mà khi về đến nước nhà, rút lại các ông lại chỉ là những món đồ chơi đắt tiền, (Tiếp theo trang 9)

Mới độ mừng một tháng tám mà thành phố Hanoi chỗ nào cũng đều nhuộm một vẻ « Trung Thu ». Mấy phố như hàng Gai, hàng Thiếc, hàng Đường, hàng Buồm và cửa chợ Đồng - xuân vân vân..... cứ từ 6 giờ chiều đến 11 giờ khuya, những giai-nhân, tài tử của đất ngàn năm văn vật không hẹn (hay là có hẹn thì tôi không biết) mà lại cứ gặp nhau ở những phố ấy và cả ở những phố khác nữa. Mỗi phố đều có một vẻ riêng đặc-biệt, và đi qua mỗi phố khiến tôi lại có một cảm tưởng khác nhau: Phố thì tôi có cảm tưởng như mình sống lùi lại đời thượng cổ và đang lạc giữa đám « Hội hoa đăng ». Phố

giữa... đường thơm của các thứ bánh Trung Thu. Nhưng một cảm tưởng đặc-biệt nhất và tôi nhận thấy hơi ngộ ngộ một chút là khi tôi đi qua phố hàng Gai: nơi tụ hội của những ông Nghè tháng tám. Quý độc-giả ơi! hãy cùng tôi dừng lại mà xem, hai bên giấy phố hàng Gai biết bao nhiêu là những ông Nghè mặt trắng, môi son. Có ông to tướng kễch sù có ông bé loắt choa loắt choắt. Nhưng ông nào trông cũng có một vẻ ông Nghè đặc biệt. Nhìn những ông Nghè giấy, tự nhiên tôi có liên tưởng ngay đến các ông Nghè thực của nước Việt-Nam hiện giờ. Tôi còn đang mãi ngẫm những ông Nghè tháng tám đề

NGUYỄN-THỊ-ĐIỂM

Với tác-giả khúc chinh Phụ - Ngâm

Chinh-phụ ngâm với Truyện Kiều là hai tác-phẩm văn-chương bất hủ của người xưa để lại. Truyện Kiều, ai cũng biết tác-giả là Nguyễn-Du; Chinh-phụ ngâm, còn có người nhầm là của Đoàn-thị-Điểm! (Tiểu-thuyết thứ Năm số 29, ngày 4 Mai 1939). Mà Nguyễn-thị-Điểm cũng không phải là tác-giả khúc Chinh-phụ ngâm, như nhiều người nhầm tưởng. Khúc Chinh-phụ ngâm kiệt-tác bằng quốc-âm ấy chỉ là một bản dịch mà rất ít người biết đến nguyên-tác bằng hán-văn. Vậy, ai đã soạn ra khúc ngâm ấy? Và vì lẽ gì bà Nguyễn-thị-Điểm lại dụng tâm diễn ra quốc-văn? Đó là cả một thiên giai-thoại trong văn-chương nữ-giới nước nhà mà chắc nhiều người muốn biết.

Năm 15 tuổi, bà Điểm đã nổi tiếng kỳ-tài trong văn-giới. Cái biệt hiệu Hồng-hà khiến các danh-sĩ đời bấy giờ đều phải mến phục. Nhưng kể có tài thường hay kiêu hãnh. Đó là một tật chung của con nhà văn và cũng vì thế, mới có chuyện! Trong số những danh-sĩ nghe tiếng nàng; tìm đến thử thách, có một thiếu niên cũng có văn-tài và cũng kiêu-hãnh không kém gì nàng. Chàng thanh-niên ấy, quá tin ở tài mình, ngông-ngênh mà đến, nhưng không may lại phải ôm hận lùi thối mà đi, vì... không đối được một câu đối aoi-oăm của bà Điểm! Ghét cái vẻ kiêu-hãnh của chàng, nàng đeo thêm một câu mỉa mai: « Về học thêm ba năm nữa, rồi hãy lại! » Xấu-hổ ra về, thiếu-niên liền cầm đầu đọc sách, thề quyết rửa nhục. Cái ý-kiến soạn một tác-phẩm văn-chương kiệt-tác này-nở trong óc chàng. Chàng mê-mải đọc rất nhiều sách, rồi một hôm nhân xem Cổ-thi gặp mấy câu này:

Quân tại thiên-nhai, thiếp tại Ngô,
Quân hành tư thiếp, thiếp tư phu
Kỷ hồi thư-tín, kỷ hàng lệ;
Hàn áo quân biên, y áo vô?
Chàng ở bên trời, thiếp ở Ngô;
Chàng đi nhớ thiếp, thiếp mong chờ!

Bao lần thư-tín, bao hàng lệ;
Rét đến bên chàng, áo đến chưa?
(B. B. L. dịch)

Mấy câu thơ chan-chứa u-hoài ấy rất thích-hợp với tâm-trạng chàng lúc bấy giờ. Chàng đã tìm

thấy đầu-dề, rồi sẵn tài-liệu đã thu-thập được trong các sách, liền viết ra khúc Chinh-phụ ngâm bằng hán-văn. Liền đó tên chàng lừng lẫy, các danh-sĩ tranh nhau đọc sách của chàng. Giữa lúc ấy bà Điểm đang buồn rầu khó kén bạn tri-âm và than phiền sao nhân-tài quá hiếm! Nàng cũng có nghe tiếng khúc Chinh phụ ngâm, nhưng chưa được xem. Nhưng rồi sau cuốn sách nhỏ ấy cũng lọt đến tay nàng. Vừa thoát nhìn tên tác-giả, nàng bỗng giật mình ngạc nhiên: Thái-học-sinh Đặng-trần-Côn? Nào phải ai xa lạ! Chinh là chàng thanh-niên đã bị nàng làm nhục năm xưa! Tò-mò, nàng chăm-chú đọc một mạch từ đầu đến cuối. Càng đọc càng thấy hay, càng cảm-động, càng bối-rối, càng ngẩn-ngờ. Đến câu cuối cùng thì lòng nàng rã-rời như đoá hoa sau cơn bão táp! Nàng hối-hận cái cử-chỉ khiếm-nhã của mình năm trước. Nàng muốn tạ lỗi cùng chàng, nhưng:

Nỗi lòng biết ngổ cùng ai,
Thiếp trong cánh cửa, chàng ngoài chân mây!

Muốn viết thư cho chàng để tỏ lòng kính mến nhưng:
Cay ai mà gửi tới cùng,
Đề chàng thấu hết tấm lòng tương-tư?

Nên những khi « giao hiên vắng thăm gieo từng bước », đành chỉ:
Nhớ chàng đằng đẵng đường lên bằng trời!

và:
Trách trời sao dễ nhỡ-nhàng,
Thiếp rầu, thiếp lại rầu chàng chẳng quên!

Rồi trong những lúc:
Cảnh buồn người thiết-tha lòng,
Cảnh cây sương đượm, tiếng trùng mưa phun.

Nàng đem hết tâm-hồn diễn khúc ngâm ấy ra quốc-văn, mong được « làm bóng theo cùng chàng vậy ». Bản dịch ấy ra đời được nhiệt-liệt hoan-ngheh, mặc dầu hồi đó quốc-văn đang bị khinh rẻ, nhà nho thường chê « nôm na là cha mách què »!

Trái với cảm-tưởng của bà Điểm khi đọc khúc Chinh-phụ ngâm bằng hán-văn — một cảm-tưởng ngẩn-ngờ nhớ tiếc — ông Đặng-trần-Côn xem bản diễn-nôm với một vui sướng, một lưu-luyến, một đặc (Xem tiếp trang 11)

cái đó tùy ý. Còn cô món tự tử thì thiệt không nên. Sao cô lại huỷ hoại dễ dàng tấm thân của cha mẹ thế? Cái sự trong trắng của mình, mình biết lấy mình là đủ rồi, cần gì lời bình phẩm bậy bạ.

ĐÀN-BÀ

Gần một năm nay, Phúc và em yêu nhau tha thiết và trong sạch, Nhưng vì em kém Phúc 6 tuổi nên mẹ Phúc không bằng lòng cho chúng em lấy nhau và bắt Phúc phải lấy một người khác. Phúc sẽ bắt buộc phải vâng lời; mẹ Phúc mắc bệnh đau dạ con theo lời thầy thuốc chỉ còn sống đến sang năm, và tuổi trẻ là vợ lẽ, mẹ Phúc đã đau đớn nhiều rồi, Phúc vâng lời mẹ cốt để mẹ sung sướng những ngày ngắn ngủi còn lại. Phúc và em đau đớn lắm. Nhưng Phúc cam đoan với em rằng sau khi mẹ Phúc qua đời, Phúc sẽ bỏ người vợ, nối lại mối duyên với em.

Em thiết nghĩ việc của Phúc ly dị sau này không phải là tự em. Phúc đã nói dù sao Phúc cũng không thể sống chung được với người kia một là Phúc sẽ lấy được em, hai là Phúc sẽ không vợ. Phần em, không lấy được Phúc thì thôi, em sẽ ở vậy suốt đời em. Vậy việc làm của chúng em có chính đáng không? Em có thể chờ Phúc được không? Cuộc hôn nhân của em có bị ngăn trở không? Trong cơn đau buồn bối rối này em chờ những lời khuyên để tránh sự hối hận về sau này?

LƯƠNG-TUYẾT (Hanoi)

Cô phải thận trọng và sáng suốt lắm. Lúc này không thể để tình yêu làm đui mù được, không thể để những tình tiết giống trong tiểu thuyết nó cám dỗ được cô. Phải sáng suốt, hết sức sáng suốt tôi rất chę ý định của Phúc và ngờ rằng Phúc chưa thật đã hết lòng yêu cô đâu: khi người ta yêu, người ta vượt được hết mọi trở lực dù trở lực ấy là một người mẹ ốm sắp chết. Tình yêu lại không thể nào làm cho Phúc nảy ra những mưu kế những lời giảng giải cho mẹ đổi ý kiến hay sao? Hoặc giả bà cụ cố kiên quyết nữa, Phúc cũng không nên vâng lời lúc này để mẹ chết rồi trái ý mẹ. Tội lừa dối linh hồn một người chết còn hèn nhất còn nặng hơn là tội

(Xem tiếp trang 7)

BẠN CÓ TÒ MÒ KHÔNG?

Tính tò mò thỉnh thoảng là một tính tốt, nhưng thường ra nó là một tính xấu khó chịu. Nếu nó do cái bản tính nhõ nheo thì nó chỉ soi mói những chuyện bần tiện lời thôi. Trái lại nếu biết hướng dẫn nó một cách thông minh và do ý tốt thì nó tạo ra những nhà thám-hiêm, mày mò khám phá những sự bí mật, và nâng cao trình độ học-thức, hay luân lý của mình. Muốn biết tính tò mò của bạn thuộc về hạng nào, bạn trả lời theo những câu hỏi kê sau đây, cho mỗi câu hỏi một số điểm từ 1 đến 3. Bản A là tính tò mò dễ tiện, bản B là tính tò mò tốt. Trước mỗi câu hỏi bạn cho con số 1 là không, số 2 là có thể, số 3 là có hẳn. Bạn cộng tất cả nốt ở bản B rồi trừ với bản A, hay bản A trừ với bản B, nếu số trừ được từ 22 đến 12 điểm, bạn đã tò mò một cách thông minh và tốt ý, từ 11 đến 6 bạn cũng khá từ 6 đến 0 bạn nên tự kiểm soát mình lắm đấy.

Khi bạn thấy một đám đông, bạn có sẵn vào thích khêu tay người này người nọ để len vào xem là đám gì không?

Khi mượn một đĩa ở, bạn có tra vấn nó để bắt nó phải cung khai cả từ « tam đại » nhà nó không?

Bạn gặp ở nhà quen một người khách mới, bạn có dò hỏi ngay gia thế và sự giao du của người ta không?

Bạn có ghé tai vào cửa để nghe lỏm chuyện hàng xóm hay đi mũi vào cửa kính khi thấy nhà trước cửa có ánh sáng không?

Khi thấy một đám đông đứng tụ họp trước cửa một nhà đóng kín mít, bạn có bắt chước cũng đứng lại mà không biết là sẽ có chuyện gì xảy ra không?

Khi chồng bạn về muộn, bạn có đứng đứng cửa hỏi chồng: « mình ở đâu về thế » không?

Khi bạn tới chơi nhà ai, một người quen chẳng hạn, bạn có tò mò hỏi đây tớ người ta để biết những chuyện cái họ của người ta không?

Khi con bạn đi đâu về bạn có hỏi con để biết nhà người ta bày biện những gì và chủ nhà bạn áo mùi gì không?

Nếu thấy một tai nạn xe cộ gì nhiều người bị thương bạn có sẵn đón thăm tin tức từ người ta để liệu xem mình có thể giúp người ta người ta điều gì không?

Nếu thấy con ở nhà bạn có vẻ buồn rầu rượi, ngờ ngác, bạn có kiểm cách khéo léo để hỏi cho biết nguyên nhân mà liệu chiều giúp đỡ nó không?

Nếu bạn ngồi một mình với người bạn, có thủ thi bảo người bạn ấy kể tâm sự, những nỗi phiền muộn cho bạn biết không?

Nếu nghe lối xóm có tiếng trẻ khóc giai giãng, bạn có kin đáo sang xem nó có sự gì không?

Nếu bạn nghe nói mới có một ngôi sao chiếu bóng nổi danh bạn có kiểm cách để biết xem làm thế nào mà ngôi sao ấy lên được đài danh vọng?

Nếu chồng bạn tối qua bạn việc nhiều phải thức khuya, sáng ngày ra bạn có hỏi: « làm gì mà ham thế » không?

Câu hát trăng khuya

Trăng khuya giải ánh bên thềm,
Bâng khuâng, em thả tình em tuyệt-vời,
Vẫn-vơ theo áng mây chơi,
Về nơi không-định, mù-khơi, mơ-màng.

Trăng khuya giải ánh bên thềm,
Gió im, cây ngủ, bốn bên lạnh lùng.
Ngây-thơ, em bảo trăng rằng:
Tình em, xin nhắc chị Hằng chớ quên.

Trăng khuya giải ánh bên thềm,
Nhìn trăng say đắm, em quên lạnh-lùng,
Ôm dòn bấm điệu lơ rung;
Rung-rinh trăng sáng như cùng họa theo.

Trăng khuya giải ánh bên thềm
Đòn em réo-rắt như khuyên nhủ lòng.
Ngẩng nhìn dạng vẻ thu dung
Trăng như cười ngất mà trông em buồn!

NGOC-MINH

Một cái siết tay

Vạn lời « yêu » dâng đầy trên bốn mắt,
Muôn mê say run rẩy ở đôi môi!
(Trời! Chiều nay vũ-trụ ở đâu rồi?
Không thấy nữa!) khi đôi tay siết chặt...

Vô-hình chưa! trong bốn làn tia mắt,
Hồn anh sang quẩn riết cả hồn em.
Run làm sao! cảm-giác rúng hai tim,
Trong cái xiết của đôi bàn tay nóng!

Em thu náo-nức với tình say,
Thu cả hồn thơ lẫn mộng đầy...
Thu vạn nghìn lời âu-yếm nữa,
Cả tình sôi nổi xuống bàn tay...

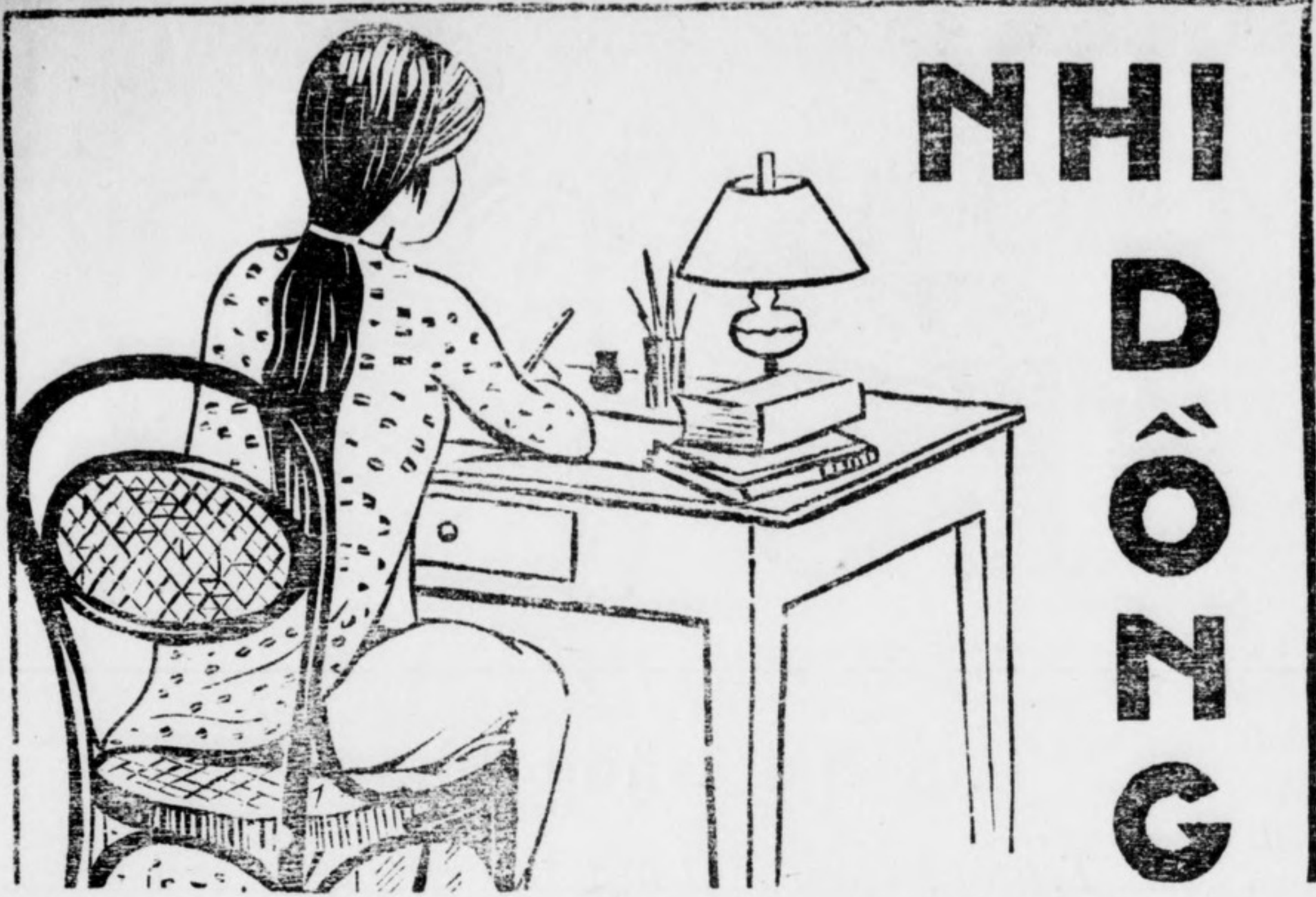
Em xiết tay anh chuyển cảm-giác
Những lời say đắm rúng trên môi,
Những lời náo-nức trong tim thắm,
Em gửi tay anh cả vạn lời!

TRINH NỮ

Pharmacie J.-MUS

MỘT HIỆU THUỐC TÂY LỚN
NHỨT Ở SAIGON. THUỐC
MỚI, GIÁ HẠ, TIẾP ĐÃI CÁC
THÂN CHỦ VIỆT-NAM RẤT
CHU ĐÁO XIN MỜI QUÝ BÀ
TỚI THĂM MỘT LẦN SẼ BIẾT

SAIGON — Rue Catinat — SAIGON

Rằm tháng tám với trẻ em

Ở xứ này bất cứ vấn đề gì thuộc về con trẻ đều chưa được người ta chú ý đến một cách quan trọng xứng đáng. Là trẻ con ở xứ này nghĩa là không có cái gì cả, nghĩa là « thế nào xong thôi » « thế nào nên thế » ! Một dạo, mấy nhà giáo dục theo phương pháp mới đã nhắc cho những người nhớn chúng ta biết rằng chúng ta nghĩ đến mình nhiều quá, nhất là về phương diện giải trí, còn trẻ con thì bị bỏ quên. Hình như chúng ta cho rằng chỉ mình làm việc thì mới cần giải trí còn con trẻ ở không; đây cũng là một cách giải trí tự nhiên rồi. Vì yên trí thế nên chúng ta không có cái tâm lý giống như các cha mẹ ở hầu khắp các nước trên thế giới (nhất là Nhật Bản: xứ họ đã được coi là thiên đường của trẻ con) rất thắc mắc, ngượng ngùng nếu trong nhà có trẻ mà không có đồ chơi. Ở các nước ấy, dù nghèo khổ đến bậc nào, cha mẹ cũng trừ một khoản tiền mua sắm đồ chơi cho con, cần thiết ngang với tiền may mặc cho chúng. Đối với những gia đình nghèo khổ quá, thì đã có những hội thiện chỉ chuyên đi xin của các nhà hàng bán đồ chơi và các nhà phủ quý, những đồ chơi cũ, hay không bán hết, để đem phân phát cho những đứa bé không may có cha mẹ nghèo ! Tóm lại bằng cách này, cách khác người ta cố hết sức làm cho cái tuổi ngây thơ của bọn trẻ con được sung sướng, mà sự sung sướng của trẻ con nhiều nhất, để có nhất khi nó

có một món đồ chơi ! Bìn Âu Châu ngày lễ Noël là ngày sinh nhật long trọng của đấng Cứu-thế rất yêu trẻ, người ta đã biến nó thành một ngày sung sướng của trẻ em, bao nhiêu đồ chơi, bao nhiêu bình kẹo trẻ em được hưởng ! Xứ mình rằm tháng tám đây tuy có một sự tích rất thú vị chỉ người nhớn mới hiểu được, nhưng nó cũng hầu như một ngày lễ của trẻ em rồi, cái ngày trẻ em vui mừng được nhận đồ chơi và bánh.

Nhưng người nhớn mình vẫn cứ ích kỷ lắm kia. Đáng lẽ chỉ nên đóng vai làm người ban phát đồ chơi cho trẻ em, bày cỗ cho chúng, làm cho chúng sung sướng trong một ngày ấy, chúng ta lại còn muốn chính mình cũng được hưởng thụ kia. Bày cỗ không phải để cho trẻ vui mà là để khoe

tài khoe khéo một cách người nhớn với nhau, lợi dụng ngày rằm tháng tám để làm sự thù ừn xã giao với nhau : hiếm có nhà trao đổi đồ chơi cho con cái nhau, mà chỉ mua bánh trái người nhớn biếu xén trả rợ miệng nhau mà thôi. Nhiều bà mẹ lại bảo để tiền mua bánh còn hơn mua đồ chơi « vô ích ». Câu nói ấy đủ chứng tỏ cái tâm lý ích kỷ của người nhớn mình. Vẫn biết mua bánh cũng là để cho con cái ăn, nhưng mà sao ta lại cứ cứ xử theo cái ý người nhớn của ta mà không đặt ý thích của con trẻ lên trước. Trẻ con có tính ham ăn thật, nhưng cái tính ấy còn ở dưới cái tính ham chơi. Được một món đồ chơi, chúng sung sướng nhiều hơn và lâu lại hơn là nếu chúng được cái bánh !

Ở đây tôi không muốn nhắc lại sự ứng dụng của đồ chơi vào môn giáo dục, tôi chỉ muốn các cha mẹ để ý rằng con trẻ Việt-nam mình không được sung sướng lắm đâu. Chúng ta chưa biết chiều con, và làm cho con sung sướng. Chúng ta hãy triết lý một chút mà xem có phải một đời người, chỉ cái tuổi ngây thơ là để sung sướng : một cái còi vài ba xu, một món đồ chơi vô nghĩa lý thế cũng là đủ cho con trẻ tuổi cười rồi. Nhớn lên ai cho ta cả một cơ nghiệp hồ để những vết nhăn trên chán của ta đã răn được ra ! Vậy thì yêu thương con, tại sao ta không cố làm cho cái tuổi ngây thơ của nó được sung sướng hoàn toàn bằng cách cho chúng vui đùa, cho chúng có đủ đồ chơi để vui đùa ?

Má em

CHUYỆN VUI THÁNG TÁM AN BANH REO ONG VUA ĐAU

Ông vua Bô-Cu-Măn-Rê xứ A-bít-xi-ni ngày kia cố thức ăn rất nhiều bánh reo. Ăn no thì phát ách, vua mới cho đòi viên lương-y của mình vào. Bô-Cu-Măn-Rê vừa nhăn nhó vừa nói :

— Trăm sự bẽ bụng quá ! Người bắt mạch xem nào !

Lương-y của vua tên là Đà-na-On-Bô-Tham, mới đặt lỗ tai của hắn lên cái đầu tóc quăn của vua. Ông vua giật mình la om sòm.

— Đau bụng mà người không coi mạch bụng lại nghe cái gì trên đầu trăm á ? ?

Lương-y Đà-na-On-Bô-Tham cũng trả lời lớn tiếng :

— Tôi biết mà ! Tôi biết mà ! Tôi phải coi cái đầu trước, kẻo sợ óc nó hư đi.

— Óc hư sao ! Trời ơi ! Trời ơi !

Vua mới ngồi lẳng lặng, trái tim nhảy phup ! phup ! phup...

Lương-y mới đặt lỗ tai trên đầu vua, đặt phía trước, phía sau, hai bên, rồi cũng đặt lỗ tai ngay trên cái xoáy, trên ba cái xoáy, vì vua Bô-Cu-Măn-Rê có tới ba xoáy.

Xong, chú chàng ngóc đầu lên, gãi mũi tần hần, rồi nói :

— Bẩm vua, cái đầu này chứa nhiều tư tưởng.

— Chứa tư-tưởng sao ? (vua rùng mình)

— Dạ, nhiều tư tưởng lắm ! Nhiều lắm !...

Tư-tưởng nào, nời thử một cái coi nà !

— Bẩm đây, tôi thấy ở đây (Đà-Na-On-Bô-Tham chỉ ngay một cái xoáy) nhà vua muốn ban cho tôi một con bò cái và một bò con.

— Muốn ban cho người bò cái, bò con ! Thiệt vậy sao ?

— Dạ, bẩm hết sức thiệt !

— À há ! Vậy người coi còn tư tưởng khác nữa ?

— Bẩm vua, mấy chỗ này (Đà-Na-On-Bô-Tham chỉ hai cái xoáy khác) tư-tưởng lộn xộn rồi mù, tôi đọc không ra. Bẩm vua, để tôi chế ra một hườn thuốc xổ hết sức mạnh, để nó sửa lại cho tử tế.

— Ừ ! mà người chế thuốc cho ngọt, dễ uống nhé !

— Bẩm dạ được ! Xin ngài nhớ cho rồi đây ban cho tôi hai con bò cái, hai bò con.

— Độ người điên rồi sao ! Mới coi hồi này thấy ta muốn cho một bò cái, một con bò con mà bây giờ ra bốn con ?

— Bầm vua, tôi quên. Tại trong óc ngài tư tưởng nhiều lắm! Nhiều lắm! sinh lộn xộn.

Lương y Đà-Na-On-Bor-Tham bước ra chế thuốc; vua Bô-Cu-Măn-Rê nói một mình:

— Đem bò cái, bò con mà cho thăng Đà-Na-On-Bor-Tham!... Thiết tôi có cái tư-tưởng bấy hết sức. Chắc là tôi đau nặng lắm hay sao?

Hườn thuốc của Đà-Na-On-Bor-Tham vừa uống vào thì vua nhẹ lo.

Vua mới nghiêng đầu qua lương y.

— Nè, bây giờ người nghe lại coi có làm sao ở đây không?

Đà-Na-On-Bor-Tham đặt tai lên ba xoáy, nhắm mắt suy nghĩ rồi chất lưỡi.

— Ôi cha! cái đầu này thông minh hết sức!

— Ha! Ha! vậy sao! (Vua cười hí hớn)

— Bây giờ, cái gì cũng rõ rệt hết thấy. Tư tưởng nhiều lắm, nhiều lắm!.. Ngài muốn biết hay không?

— Hà! Hà? Tưởng gì đó?

— Bầm vua cứ tưởng ban cho tôi bò cái, bò con hoài.

— Ban hèo, ban trượng ban đâm ban thoi cho mi, chớ ban bò cái bò con!! Đồ ăn cướp! Đồ láo xược! Quân bây!!!

Đà-Na-On-Bor-Tham hết hồn, chạy trốn mất.

Vua Bô-Cu-Măn-Rê giận quá đòi chẳng đợi bắt cho được lương-y, qua bắt một quân hầu năm thế, rồi vua đập nó một trăm hèo.

Đánh xong một trã nhèo thì bánh rẻo trong bụng vua cũng đủ thì giờ tiêu hóa hết,

Vua lành mạnh mới cho gọi lương y Đà-Na-On-Bor-Tham rồi thưởng hân nào bò cái, bò con, luôn cả bò đực...

NGUYỄN-THỊ-KIỆM

MỘT QUYỀN SÁCH LẠ

Một quyền sách chưa từng thấy ở thư-viện Đông - dương là cuốn « ĐÁNH MÁY CHỮ » dạy trong một tuần lễ biết đánh nhanh, dùng được cả 10 ngón tay và không cần phải nhìn vào máy.

Tác-giả: Vũ-Thị LỆ-DUNG. Giá 0\$20.

Bán tại trường Vũ-Khuê, 1 Av. Général hoBict Hanoi.

Tòa-báo ĐÀN-BÀ 76
phố Wiéle tức là phố
Trường Thê-dục Hanoi

Hôm ấy, một đêm trăng sáng cũng như bao nhiêu đêm hôm rằm khác. Nhưng chỉ có đêm hôm rằm tháng tám mới là cái đêm mà được mọi người đề ý đến, và ngắm trăng, thưởng trăng, yêu trăng!

Cái đêm hôm ấy: trong lòng nhà thi sĩ đã cảm thấy bao nhiêu tình tứ với non sông, đã nảy ra bao nguồn thơ lai láng với điệu dờn lòng êm đềm thánh thót dễ ca tụng cái đẹp mê hồn của tạo vật. Trăng chiếu sáng khắp cả mặt đất, mặt sông, mặt bể. Cái ánh đẹp dịu dàng êm ái lại hơi xanh xanh hình như phủ qua một lớp lượt mỏng không chút gợn, khiến cho lòng người thấy nhẹ nhàng khoan khoái, và băng khuâng như chợt nhìn thấy vẻ đẹp thiêng liêng của một người con gái nhà tu. Cảnh ấy nó làm cho người say mê nhưng không phải nồng nàn, mà tha thiết. Ta muốn se sẽ dơ hai cánh tay lên như muốn ôm lấy cảnh vào lòng mà kính cần âu yếm, khác gì đứa trẻ thơ nâng niu, giữ chặt lấy món đồ chơi quý giá. Ta cố hít mạnh lấy cái không khí mát mẻ và trong trẻo như đã lọc qua bao nhiêu lần: không còn tí bụi bặm nào nữa; và lại muốn mở toang cả buồng phổi để mà tâm tưởi, mà rửa sạch những cặn chất ban ngày.

Trong khi ấy ai là người chẳng say mê cảnh đẹp, chẳng thấy chạy

qua trong mạch máu một thứ nước mê ly... và hết thấy đều là những nhà thi sĩ im lặng cả.

Dưới mắt người vui nào cảnh, nào trăng, vừa vui, vừa say và say thêm bởi những cốc rượu ngồn ngàng trên bàn. Trẻ con có cây đèn, cái trống; chúng nó cũng thấy vui, thấy đẹp: Cái vui inh ỏi rộn ràng vì tiếng trống, cái đẹp nồng nàn rối loạn với cây đèn kéo quân. Người ta đều vui cả. Mỗi năm cái vui lại đưa đến một lần, lại làm cho người mê man bối rối.

Duy một người con gái: Cô Nhung, cô con gái già, mỗi năm cô lại một lần buồn, buồn tê tái. Cái buồn ấy cũng cứ theo thời gian, theo cái tuổi của cô một ngày một chồng chất cho cao mãi lên.

Cô buồn gì? Và tại làm sao những ngày khác cô không buồn, lại cứ đợi đến hôm rằm tháng tám mới đem cái buồn ấy ra chẳng là đại làm ư?

Phải chăng, đối với cô: ngày rằm tháng tám là ngày sắp hết năm, là cái ngày cuối cùng to nhất trong một năm, nó báo trước cho cô biết rằng, cái thang tuổi 35 của cô đã sắp thêm một đợt nữa rồi! Bởi vậy mà cô buồn, cô lo. Và cho dầu rằng cái tuổi xuân tàn ấy nó đã tàn rồi, nhưng cô vẫn phải đành lòng âu

yếm nó, rồi lo sợ cái cánh tàn kia sẽ tả tơi hơn nữa.

Và chẳng, nếu tất cả người ta cứ bình tĩnh mà vui như thường ngày thì cô cũng thản nhiên qua: bình tĩnh mà buồn.. Nhưng ngày hôm ấy, cái ngày rối loạn về hình thức và tinh thần đã làm cho già, trẻ, nhớn bé, đều hoảng hốt lên mà vui, thì cô cũng vậy, cô bị hoàn cảnh làm sôi nổi. Nhưng trái lại, cô còn vui gì nữa? Cô sôi nổi về cái tình buồn.

Người ta ngắm trăng, trông trăng mà say mà vui; Nhưng cũng ngắm trăng, trông trăng: cô cảm thấy cái đời quạnh hiu lạnh lẽo.

Một làn gió mát thổi qua. Nhưng thấy lạnh bên vai, cô kêu con ở lấy khăn choàng qua, rồi cô hồi tưởng lại: cũng làn gió mát ấy khi xưa, lúc cô mới độ 17, 18 tuổi, mỗi cơn gió thổi cô rú lên mà khen gió mát có vẻ hả hê sung sướng, thấy trăng sáng thì nhầy nhót, nhìn cảnh đẹp như điên cuồng, rồi nói, cười, rồi ca tụng huyền thuyên và chạy chỗ này, chạy chỗ kia như muốn ôm lấy trời, bể, núi, sông mà hôn hít thì mới vừa lòng. Cô nũng nịu với mẹ, cô đùa với em nữa, bao nhiêu là vui sướng của tuổi trẻ trung.

Nghĩ lại, Nhung mỉm cười. Cái cười chưa sót lạnh lùng, như tức giận ai đã cướp mất vật báu của mình mà không làm gì được. Cô tiếc ngày qua, cô tiếc cái cô bé đắm đắm xuân tình, chưa chan hy vọng...

Rồi trí liên tưởng của Nhung tìm đến những người bạn bây giờ đáng hưởng đầy hạnh phúc êm đềm. Cô mừng tưởng đến cảnh gia đình của những đôi vợ chồng trẻ ấy: đêm hôm trăng sáng này, chắc hẳn dưới bụi cây, bên bờ suối, họ đang tỉ tê những câu truyện âm thầm, kín đáo, mà đối với cỏ cây họ cũng nghi ngờ chẳng muốn để cho nghe đâu. Cô bỗng thấy rõ ràng là bạn cô đang nhặt những viên sỏi con thỉnh thoảng lại ném xuống nước làm thành tiếng kêu tí tách; hay là bề cảnh khô để pha những tiếng loạt soạt phá bót cảnh tĩnh mịch đi, vì họ sợ, họ phòng xa: nếu có ai muốn nghe, cũng khó lòng.

Cô lại tưởng đến cả những người đàn bà góa còn có những đứa con chung thường cảnh đêm giăng!

Thì ra chỉ có một mình cô, một mình cô là quạnh hiu thôi nhĩ! Bấy giờ cô cảm thấy mình tro tro quá. Sống chung với bao nhiêu người, nhưng có khác gì ở một nơi sa mạc chỉ có đất với trời. Cô thấy trong lòng buồn tênh mà lại ngao ngán nữa. Rồi cô tự hiểu rằng: những tiếng thồn thừ trong lòng mình bây giờ nó cũng theo với sắc mặt, như

(Xem tiế ptrang 7)

Công dụng của muối

Muối rất dễ có, bởi vậy chúng ta khinh thường không mấy khi nhớ rằng những công dụng của nó rất nhiều và rất cần ích. Muối đối với cơ thể cần thiết để sinh ra máu ra mật và nhiều thứ nước khác, ở trong người nước tiểu của dạ dày cũng do muối mà có. Trung bình một ngày, mỗi người phải ăn độ 8, 9 gr. muối, nhiều khi hơn nữa đến 20 hay 30 gr. Đồ ăn thuộc về ngũ cốc càng cần phải gia thêm muối, các thức ăn về động vật vốn đã sẵn có ít nhiều muối rồi. Bởi thế giống dân sống về nông sản cần ăn nhiều muối hơn là những giống dân miền núi, bèo, sống về săn bắn và chài lưới.

Nước biển có những 25 gr. muối trong mỗi lít nước vì thế, tắm nước biển mới tốt cho cơ thể. Nhưng có biển nước mặn quá như biển Mer Morte (ở Palestine) nước biển mặn quá đến nỗi người không có thể nào xuống tắm được.

Người ta có thể tắm nước mặn ở nhà bằng cách làm tan chừng

3 kilo muối trong một chiếc thùng đầy nước. Những đứa bé thiếu máu, chậm nhón nên cho tắm cách này rất tốt.

Nhưng những người mắc bệnh đau tim và thận lại không nên dùng, khi thận đã đau thì nó không thể tiêu được những chất độc nữa và nhất là càng không tiêu được chất muối nó đọng lại ở các thớ thịt và làm thành những hạt cơm bưng nhùng. Cả những người mắc bệnh trệ cũng không nên dùng muối. Trừ một số người trệ vì bệnh riêng phải có thầy thuốc chuyên trị, lại có những người trệ chỉ vì trong các thớ thịt đều đọng nước, làm cho to và nặng người ra.

Khem muối cũng đủ làm cho những chất nước ấy phải tiết ra, người nhẹ nhõm đi, cần rút hẳn.

Những người kiêng muối này không muốn ăn nhạt nhẽo quá, có thể dùng phosphate de soude (bán ở hiệu thuốc cũng mặn như muối mà không hại gì cho bệnh

minh cả) hoặc làm một thứ đông sương (gelée) sau này để ăn kèm với các món ăn nhạt. Nấu liu liu trong sáu tiếng đồng hồ 1 cân sương bò, 1 cân sương bắp bò, tỏi hai con gà giò, và rất nhiều cà-rốt. Đun cho rút cạn tất cả còn độ một phần chia tư lít nước để dùng dần.

Những người mắc bệnh phát phi khi đã gây đi vì kiêng muối lâu, thì dần dần phải ăn muối lại mới giữ được sức khỏe cho bằng bằng nếu không sẽ biến ra bệnh mất máu, ăn không tiêu, không muốn ăn, mệt mỏi.

Những công dụng thường nhật của muối

Tưới nước muối lên một vết thương nhẹ, vết thương mau thành sẹo. Muốn tẩy vết nước chè loang trên hàng lụa, lấy muối nhỏ bột rắc lên trên rồi sẽ giặt.

Bí tất lụa ngâm trong nước muối độ nửa giờ hãy đem rũ thì giữ được bền lâu.

Đồ dùng bằng bạc bị vết trứng ám, lấy muối đánh, lại sáng tỏ.

Muốn lau khô một tấm thảm len được sạch thì rắc muối lên, cuộn tấm thảm lại vài ngày. Quét và đập sau. Muốn cất thảm đi và khỏi sợ có bọ cắn thì lấy muối rắc và lấy bột trình trải lên cuộn lại đem cất. Cả những vết mờ loang trên thảm cũng dùng muối rắc lên để một lúc hãy trải sạch đi. Lửa sắp tắt ném một rúm muối vào, lửa lại bùng lên.

Lấy muối sát dao, và đồ dùng bằng sắt, mùi tanh cá sẽ mất.

Những khung ảnh hay câu đối thép vàng muốn cho bóng sáng thì lấy một cái lòng trắng trứng đánh nổi, gia thêm chút muối thấm vào một miếng vải mỏng chùi nhẹ nhẹ.

Nhiều nước cáu lên mặt bàn ghế, muốn cho sạch, lấy muối nhỏ bột, thấm dầu nhờn rắc lên trên để độ một hai giờ hãy lau.

Tóm lại, muối rất nhiều công dụng, người ta không thể bỏ dùng muối trong một ngày. Bởi thế, nên chùa Cứu-Thế đã có câu này bảo Tông-dồ: « các người sẽ làm muối ở thế gian. »

CHÁNH PHỦ PHÁP NÂNG CAO TRÌNH-ĐỘ

Dàn bà đen

Ông Tổng-Thống nước Pháp mới ký một đạo sắc lệnh rất quan trọng về người đàn bà da đen ở Phi-châu thuộc Pháp. Từ đây giở đi người con gái da đen được quyền từ chối một cuộc hôn nhân mình không muốn, và người góa phụ được phép sử dụng tự do cuộc đời mình. Con gái dưới 14 tuổi không được lấy chồng.

Người ta sẽ không còn thấy những đứa bé gái mắng sữa bán đất bán rẻ cho những lão dè già đã có hàng hai ba chục vợ, những người con gái bị cha mẹ ép uống lấy người chồng không vừa ý và những người đàn bà góa phải chuyên làm vợ những người đàn ông trong họ nhà chồng y như một con vật hay một món đồ mà họ hàng thừa hưởng của người chết.

Không biết quan Tổng-Thống nước Pháp có bao giờ biết rằng ở xứ Việt-Nam thuộc địa này cũng cần phải có một đạo luật cấm cha mẹ không được cưới gả ép uống người con gái.

Bạn hãy đưa tờ báo này cho người quen của bạn đọc.

BỘT TRẺ CON

Một thứ bột chế tạo tại Saigon rất tinh khiết, đủ chất bổ như bột tây mà lại hợp tạng - phủ trẻ con xứ nóng. Các bà mẹ nên tin dùng. Trẻ con ăn nhón trông thấy. Hỏi mua tại:

Hiệu HỢP - LỢI

Hàng Bò

Boulangerie moderne

Route de Huế

Maternité BAO-AN

Harmand

hay tại

Báo quán ĐÀN - BÀ

Giá 0\$,30

1 hộp.

Tòa báo ĐÀN - BÀ 76 phố Wiéle tức là phố Trường Thê - dục — Hanoi

LẠI CÓ DỊP LÀM GIÀU

MUA VÉ CUỘC XỔ SỐ

ĐÔNG-PHÁP

MỖI VÉ MỘT ĐỒNG

MỘT TIẾNG GỌI MỘT TIN MỪNG TRỜI THU NHƯ NHẮC...

(Tiếp theo trang 5)

Thưa các bạn đọc báo Dân-Bà. Ba kỳ này hẳn các bạn cũng nhận thấy rằng giấy in báo khác trước. Đó là giấy chúng tôi phải mua ở đây. Giấy trước là giấy mua ngoại quốc chỉ có 6 p. một rame 500 tờ. Còn giấy mua ở đây đã xấu hơn mà những 10p. thành thử mỗi kỳ in những 4.000 số báo chúng tôi thiệt hơn 40p., ba kỳ 120p. Ấy vì lẽ khan giấy mà hết thầy các bạn đồng nghiệp Pháp Nam ở Đông-Dương như Volonté Indochinoise, Annam Nouveau, Đông-Pháp, Việt-Báo, Saigon, Ngày-Nay, Bạn-Dân, Nước Nam v. v. đều phải bớt trang đi, ấy là chưa kể có nhiều bạn đồng nghiệp như Tiểu Thuyết thứ năm, Thời Vụ v. v. phải đình bản. Trước tình thế ấy Dân-Bà cũng rất lo sợ. May thay giấy của chúng tôi gửi mua ở ngoại quốc đã về. Báo kỳ này in giấy đó. Hiện mười tấn giấy đã ở tòa báo rồi. Chúng tôi rất đổi vui mừng, và chắc các bạn đọc cũng vui mừng như chúng tôi vậy.

Nên chúng tôi thiết tha lên tiếng gọi các bạn nào đã hết hạn mua, mau gửi tiền về giúp chúng tôi cho chúng tôi trả 6.000 đồng bạc giấy mới mua này thì thật là vô ngần cảm tạ.

DÂN-BÀ

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

trái ý mẹ lúc sinh thời. Hai nữa, Phúc còn kèm thêm cái tội làm hại cuộc đời người vợ Phúc sắp lấy, và đấy là cái tội nặng hơn cả. Ly dị, nó sẽ làm Phúc thành con người bất chánh, vô lương.

Còn cô, nếu cô lấy Phúc sau khi ly dị vợ, cô cũng là một kẻ phạm tội cùng với Phúc; làm đau khổ người đàn bà vô tội kia. Tôi cam đoan rằng ái tình của cô và Phúc lúc bấy giờ, toàn dựng trên ăn năn hối hận và ám ảnh luôn luôn bởi hình ảnh người vợ cũ của Phúc. Cô nên có một ý định: là nếu Phúc lấy người vợ mẹ hỏi cho thì chẳng bao giờ cô sẽ là vợ Phúc cả. Còn sự ở vậy suốt đời để giữ thủy chung với Phúc là tùy ý cô, nếu lòng cô bảo cô thế, thì cô cứ làm theo. Song tôi tưởng cô chớ vì một sự thủy chung mơ hồ mà sẽ bỏ lỡ những hạnh phúc chân thành, bình thản, nó sẽ chỉ đến khi cô còn cái tuổi thanh xuân. Trước khi dừng bút tôi muốn nói nhỏ thêm với cô rằng cô đừng băn khoăn tin lắm sự ly dị sau này của Phúc với vợ đầu nhé. Vì trong cái thời hạn sống chung với vợ biết đâu Phúc lại không có với người ta một đứa con, và tình yêu lại không tìm đến cái gia đình thoát đầu không có ái tình ấy?

THU-LINH

Mày cách nói truyện nên chánh

(Tiếp theo kỳ trước)

Tại sao bạn lại nói với tôi bằng cái giọng khinh khỉnh và những lời buông sòng như vậy? Tôi nghĩ mãi, không biết rằng, đã có điều gì làm phật ý bạn, để bạn cứ nói mãi một cách sảng sỡ trông không thể ấy...

Mà đây là lần đầu tôi được tiếp bạn, nên dù nhẽ độ không cho tôi được tưởng bạn là người thiếu lịch sự, kém xã giao, và đầu tôi không tiện nói thẳng ra với bạn thế này: «Thưa cô, cô là người đáng ghét lắm, lời nói không mất tiền mua, tôi chưa có điều gì làm lỗi với cô, sao cô không thể ngọt ngào một chút, để tôi được vui lòng và được nghe những lời dịu dàng, và cô sẽ gây được thiện cảm trong lòng tôi, để tôi sẽ được khế với bạn tôi thế này: Chị ạ, cô ấy ăn nói mới dịu dàng ý nhị làm sao! Con người đáng yêu quá...»

Thưa bạn tôi không tiện nói với bạn như vậy, nhưng tôi sẽ không thể không ngờ hoặc về tư cách và học thức của bạn được...

NGỌC-DUNG (Haiphong)

RIÊNG CÁC BÀ CÁC CÔ

Tôi ở nơi thôn-quê!!

Tôi có môn thuốc lá nam chữa Sẩn-hậu và môn thuốc chữa xấu máu kinh-nguyệt không đều rất hay, giá bán: Sẩn-hậu 1p.40, Xấu máu 1p.10. Còn tiền cước thì tính sau. Ai mua thuốc thì trả cho tôi tiền trước, tiền mandat thì chờ: Madame Hoàng-thị-Kính ở làng Đại-dồng, huyện Thạch-thất, Sơn-tây

cây đòn cũ kỹ mà gây mãi khúc cồ thời, ngày nay không còn ai buồn nghe nữa.

Nhung sót sa, tự lấy làm thương cho thân thể mình, thương cho cái tâm sự lạnh lẽo của mình: còn ai đoán hỏi đến!

Cô ngả lưng xuống ghế, thở dài... Có lẽ, cô không còn sức mà nghĩ đến tình yêu nữa. Phải chỉ vì tình yêu, cái tình yêu, nó bắt đầu quen cô và theo đuổi từ năm 18 đến bây giờ. Đã được mười sáu năm rồi. Mười sáu năm, cứ lần lượt đem đến cho cô cái hy vọng rồi lại biến đi để lại mối thất vọng vô cùng. Cứ thế, 16 năm, cô sống mãi trong cái vòng luân chuyển ấy. Nhưng trước kia, nhiều lúc cô lại lấy thế làm v, bởi vì cô thấy mình còn hy vọng mãi, và trong nhà cô cũng vậy, nào cha mẹ anh em cũng theo cô: mỗi năm cái hy vọng càng cao hơn. Rồi chiều cô hơn. Nhưng chỉ được vài năm như thế rồi qua đi. Cái tuổi xuân xanh của cô không còn mãi, cái hy vọng dần dần phai nhạt. thì cái tình dăm thắm của gia đình đối với cô cũng đã cùng với hy vọng dần tan mà rồi sòa hẳn đến cái ngày thất vọng.

Bây giờ cô còn trông thấy đâu đôi mắt của anh nhìn cô mà hỏi: «em sắp lấy chồng đấy ư?»

Còn bao giờ cô được hưởng cái vuốt tóc của đôi bàn tay già: mẹ đã xoa lên đầu, vuốt mớ tóc mượt khi cô vừa mới gội đầu xong, và nửa đùa nửa thật, vừa cười vừa nói rằng: «nhớ lắm rồi, con tôi sắp lấy chồng rồi đây!»

Bên tai cô bỗng thoảng nghe thấy những lời dịu dàng ấy, Trời ơi, không! Nhưng muốn sua đỗi cái trí nhớ ấy đi, vì ngày đã qua rồi. cô không muốn cho nó len lỏi vào giữa lúc quạnh hiu này mà càng reo thêm cái buồn nặng trĩu.

Thân thể Nhung tâm sự Nhung đã bao ngày bị những cơn mất tò mò của tất cả mọi người quen thuộc, tất cả họ hàng chăm chú nhìn như ý muốn hỏi: «Cô bao nhiêu tuổi rồi, sao chưa lấy chồng?» Nhung nhớ lại một hôm, tự nhiên đang nói chuyện với một bà bạn thân, mẹ Nhung gọi ngay đến truyện tương số rồi nói luôn rằng: «Ấy, con cháu nhà tôi cũng cao số lắm.» Tuy là một câu nói thân nhiên và đúng nhưng Nhung đã cảm thấy cái ý của mẹ nói ra thế là cốt để cho người ngoài khỏi nghi ngờ, đỡ dòm hành dị nghị. Nhớ đến đây Nhung càng thấy buồn, thấy chán hơn, và cô lại tức giận nữa, Vì làm sao người đời hay tò mò thế, ai bảo họ thương mà thương hão, ai muốn họ hỏi hăm mà cứ hỏi thăm độc ác thế! Thế rồi tự nhiên cô thấy ghét tất cả những vẻ nhìn dò xét xung quanh.

Tâm sự Nhung buồn bã, lạnh lùng nhưng cô vẫn còn cái thói kiêu căng riêng của những người thiếu nữ. Cô không muốn cho ai hiểu mình, cô không muốn để cho ai thương mình cả. Không, cô vẫn là một người con gái ngoan, linh hồn trong sáng. Cô vẫn còn hy vọng chứa chan với tình yêu mãi mãi, kia mà!... Nhưng tại làm sao, cái tâm sự riêng kín ỉn kia ta chẳng thể nào biết được.

Nhung thấy bóng giăng sáng quá, chiếu thẳng vào mặt cô, soi rõ cái khuôn mặt trái soan mịn trắng. cái mũi dọc dừa, cái miệng khá xinh, với mớ tóc hây còn đen buồng giải xuống ghế, và những rết da trên trán đã bắt đầu muốn rần thì tưởng chừng như trăng kia cũng có ý tò mò và muốn dò xét tâm sự mình nốt. Nhung đứng giậy xích ghế lùi vào trong bóng tối.

Dưới dàn hoa lý đầy đặc những lá xanh che kín, nhưng bóng trăng vẫn cứ len lỏi, hễ thấy thừa một chỗ hở nào là gieo ngay ánh sáng xuống đất, rải rác, lẻ tẻ, trông như những miếng đá trắng men trắng muốt rơi trong bóng tối. Nhung ngao ngán vừa đứng lên thì một tiếng ở trong nhà đưa ra: «Nhung chưa đi ngủ ư, còn ngồi nghĩ lẩn thẩn gì đấy?» Cô rùng mình, rồi vội vàng trở vào.

PHI - PHỤNG
juin 1936

Báo phụ - nữ' ở' Pháp

Những chị em thích đọc Marie claire và votre bonheur

của NGUYỄN THỊ KIỀM

Gần đây, những tờ báo đàn bà bên Pháp như *Marie-Claire*, *Votre Bonheur*, *Confidences* v. v... rất được thanh-niên nam-nữ (nhất là phụ-nữ) ta hoan-nghinh. Hoan-nghinh đến nỗi mỗi kỳ tàu qua, đi mua trê thì không còn nữa. Nhất là hai tờ *Marie-Claire* và *Votre Bonheur*, đã làm chị em ruồng rẫy những bạn cũ, được thích một lúc là *Eve*, *Journal de la Femme*, *Fémina* vân vân... Về các báo chớp bóng *Pour vous Cinéma* thì không nói các bạn cũng biết là bán chạy luôn.

Marie-Claire, và *Votre Bonheur* là hai tuần báo phụ-nữ in rất đẹp, sắp trang khéo, hình ảnh nhiều và bài vở cũng nhiều. Cả hai cũng như các báo phụ-nữ khác bên Pháp, và cũng như báo phụ-nữ bên ta, đều chỉ bàn vấn-đề phụ-nữ. Phụ-nữ trong gia-đình, phụ-nữ trong xã-hội, cuộc đời của phụ-nữ, hạnh-phúc của phụ-nữ vân vân...

Nhưng so với các tờ khác, thì riêng *Marie Claire* và *Votre Bonheur* hầu như giữ độc quyền về cách dạy đàn-bà làm giáng, cách cung-phụng hạnh-phúc cho vẻ đẹp, cách phò-trương tình-cảm, yêu-đương.

Có lẽ vì vậy mà chẳng riêng gì bạn gái ta, đến các cậu học-sinh, và một phần thanh-niên công-sở đều đóng thuế năm cho hai tờ báo ấy nữa.

Tôi không khích-bác sự ưa thích ấy, tôi muốn chỉ cho các bạn thấy vài cái không hay của *Marie-Claire*, *Votre Bonheur*.

Bởi hai tạp-chí này cũng có ích-lợi. Ích về môn gia-chánh, chỉ cho người nội-trợ biết cần-kiệm, vừa phò cái khiêu đẹp trong việc dọn dẹp nhà cửa,

dạy phụ-nữ khéo cắt may, khéo nấu nướng, rành nuôi con, chăm nom áo quần chồng con, luôn của mình, cho đẹp, gọn.

Tôi không nói về các trương dạy thể-dục để làm người đàn bà con gái có một vóc mình tốt đẹp, về cách dạy điếm-trang tỉ-mỉ, vì trong báo phụ-nữ nào cũng có mục ấy.

Nhưng các bạn nên thấy rõ trong hai tờ báo nói đây, người ta thờ phượng sắc đẹp quá lễ: « Sắc đẹp là mưu hạnh-phúc. Sắc đẹp tô điếm cuộc đời. Chỉ có sắc đẹp là đáng quý, đáng chăm nom. » Giở hai tờ báo nọ ra, dường như ta chỉ nghe lời rao ấy.

Chị em còn nhớ lúc bé thơ, chúng ta ưa đọc những chuyện đời xưa chẳng? Thì chuyện đời xưa nào, của Tây, Tàu, hay của ta cũng thế, hễ tả người con gái đẹp thì có đủ tánh tốt, cuộc đời hay hay, mà nếu bị chông gai hoạn-nạn thì cũng lướt khỏi cả. Đến tả người xấu thì người đàn bà, hoặc cô gái xấu ấy lại đủ tật, tánh hèn, và rồi cuộc bị trời phạt vân vân...

Rủi là các chuyện đời xưa chỉ có trẻ con đọc và thích hơn ai. Mà trẻ con thì không thể hiểu rằng tả người đẹp làm việc phải, người xấu làm việc quấy, là ý kẻ thuật chuyện muốn nói « làm phải tốt đẹp, làm quấy xấu xa ». Cho nên những chuyện đời xưa đã mê hoặc trí phán-đoán của trẻ con nhiều lắm. Trẻ con mê những mộng đẹp, lúc lớn lên thành ra những thanh-niên hay có óc lãng-mạn, thường vì tư-tưởng ngông mà bị chạm thật-tế mấy vỡ đầu.

Càng có tâm-hồn ưa mộng là hạng phụ-nữ. Đưa bé gái vừa lớn lên rồi bỏ những

chuyện đời xưa, thì thiếu-nữ lại chực làm mồi cho những tiểu-thuyết, những báo sách văn-chương tình-cảm. Bầm-chất và tâm-hồn người đàn-bà đặt để như thế nên chỉ có lắm cô, lắm bà, tuy hiểu rằng cuộc đời phải có cạnh-tanh, phải xô xát kẻ xấu người tốt, phải có những thất-vọng chua cay, mà vẫn muốn nhắm mắt xây lưng với thật-tế để mơ-mộng theo ý định của mình.

Thì báo *Marie-Claire*, *Votre Bonheur* và hầu hết các tạp-chí phụ-nữ khác, đều hợp với sở thích chị em, vì họ tả cuộc đời như một bài thơ mà người thiếu-nữ đẹp là nàng Thơ bất tuyệt...

Báo nào cũng kêu gào, quyến dụ: « Hỡi các bà, hỡi các cô, hãy tô điếm cho xinh đẹp, vì đẹp thì được đàn-ông tung tiêu, đẹp thì đời niềm nở tiếp rước. »

Nào là thứ kem này sáp nọ, nào là thuốc nọ, mặt nạ kia (*masques de beauté*), hễ dùng đến thì chúng nó thủ-liêu ngay cái xấu, đuổi hẳn cái già! Rồi ai cũng đẹp cả! Đẹp như ngôi sao màn bạc, như *Marlène Dietrich*, *Greta Garbo*, *Carole Lombard* v. v...

Đến bài vở đăng trong tạp-chí ấy thì chỉ rỗng một thứ văn-chương ca-tụng sắc-đẹp. Tô-diếm các chuyện ngăn lại có hình ảnh các cô đào, những tài-tử đẹp trai. Còn chuyện ngăn thì rữa rữa như nhau. Tôi thử kể các bạn nghe một vài câu chuyện trong tạp-chí ấy.

« Một thanh-niên đẹp trai ra nhà ga rước người di trọng tuổi. Nơi đó chàng ta gặp một thiếu-nữ đẹp quá. Tức thì si-tình chẳng kịp đưa bà di đến

CẢ TRĂM THỨ BỆNH CỦA TRẺ CON ĐỀU BỞI CHÚNG CAM-TÍCH MÀ RA CAM-TÍCH-TÁN ĐẠI-QUANG

là thứ thuốc để trị bệnh cam tích rất nên công hiệu, các bà nuôi trẻ nên cho nó uống luôn thứ thuốc cam này, thì đứa trẻ sẽ được quạnh năm vô bệnh, hay ăn chóng nhón, mạnh khỏe vui chơi trong gia đình sẽ được vui vẻ đầm ấm. Cam-tích-tán Đại-quang là thần hộ mệnh của trẻ con. Tất cả các thứ thuốc

cam, chỉ có Cam-tích-tán Đại-Quang là hay hơn hết. Mỗi gói giá 0\$10. Các bà có mua, xin nhận kỹ mỗi gói thuốc đều có chữ « ĐAI-QUANG » và hiệu CON BUỐM thì mới khỏi mua nhầm thuốc giả hiệu

Đai - Quang

ĐƯỢC - PHÒNG

Số nhà 23, Phố Hàng - Ngang — Hanoi

Có ô-tô đi bán chiều hàng và có đại-lý khắp các nơi

nhà, chàng đi theo cô gái. Họ hẹn vài lần rồi cưới nhau. »
Tựa chuyện ngắn là « Le coup de foudre » tức là sức hút của ái-tình hay là đúng hơn, sức hút của vẻ đẹp.

Chuyện khác : « người chồng nghèo mà có vợ đẹp. Vợ không biết làm gì, chỉ cười hát tối ngày, để mẹ chồng dọn dẹp nhà cửa, làm lụng cực khổ. Mẹ chồng than với con trai. Con trai thương mẹ, định bảo vợ làm phụ mẹ. Nhưng hôm đó, đi làm về, anh ấy gặp vợ dưới lầu đi lên, tay đầy hoa tươi mới mua, miệng thì hát sung sướng lắm. Thấy thế chồng nghĩ « vợ ta trẻ đẹp, hát cười vui vẻ trong nhà, tội gì mà đầy đọa nó làm việc dơ tay !... Thôi để ta phụ với mẹ làm thêm càng hay. »

Đấy, thiếu-nữ nào có chút sắc đẹp, đọc mà không thích không thêm kiên ? ?

Dường như tạp-chí ấy chỉ tạo ra một thế-giới riêng cho đàn-bà đẹp, một thế-giới êm đềm rực rỡ biết mấy. Rồi những cô gái, những bà xấu số không được xinh, muốn len lỏi vào, họ lại rảng-tô-diêm gấp hai.

Cuộc đời, sự thật có phải như thế đâu. Những người trai trẻ đi theo các cô gái đẹp không đến nỗi thấy một lần mà si-tình, gần gũi vài lần rồi cười hời. Những anh chồng nghèo có vợ đẹp, không phải chịu cực khổ mà sướng vô cùng vì được cô vợ đẹp ngồi không hát cười.

Thiếu-nữ đẹp không phải là bà tiên mà đi đến đâu người người đều tiếp vào. Càng đẹp lại dễ làm mối cho sự xúi hục, càng hay bị người khuấy rối và ruồng bỏ. . .

Các bạn gái nên chăm lo đến thân mình cho khéo giữ cái đẹp cho mình, nhưng đừng quá trọng sắc mà khinh bao nhiêu tánh tốt, cần phải tô-diêm, luyện tập gấp mấy mới có được.

Đừng phi thi giờ sẵn sóc mình nhiều quá. Nhịn ăn và tập thử thể-thao cực khổ để có vóc mình ốm, chẳng bằng siêng làm việc nhà và đi bộ mỗi lúc cần ra đường. Một người đàn bà làm lụng giỏi, coi sóc hết đủ việc nhà, không bao giờ đến phải béo to. Ngày nào các bạn nghĩ rằng bàn tay để làm việc chớ không phải để khoe móng tay đánh son bóng láng, thì các bạn không ngần ngại với việc làm, bất kỳ việc nào và ngày ấy, ông chồng thêm quý các bạn.

Còn biết bao nhiêu sách hay quý chực chờ phụ-nữ đọc, những sách nên tập tâm-chi làm người.

Và, nếu không đọc được, thì còn có cuộc đời thật-tế trước mặt mọi người. Chị em can-đảm ngó vào, thấy những ai làm nên việc hay, những ai thống-khổ, rồi xét mà thấy sự sống có lắm nghĩa hay hay.

NGUYỄN THỊ KIỂM

Giới thiệu sách

Chúng tôi mới nhận được :
« Dã-Tràng » của ông Thiết-Can.

« Phần Thông Vàng » của ông Xuân-Diệu.

Chúng tôi xin giới thiệu với các độc-giả và cảm ơn tác-giả.

TRUONG VU-KHUE

Do chánh - phủ cho phép
mở từ năm 1939 chuyên dạy

TOC KY (Steno) ✱

KE TOAN (Comptabilité)

DANH MẠY CHU (Dactylo)

Hôm nào vào học cũng được
ở xa học bằng cách gửi thư

ÔNG TIỀN SĨ GIẤY...

(Tiếp theo trang nhất)

là những món hàng bán đấu giá: phụ nữ chúng tôi ai có nhiều tiền sẽ mua được các ông ngay !

Thực vậy, tôi đem so sánh một ông « Nghề giấy » với một ông « Nghề... — Xin lỗi các ông Nghề-Thịt » của nước ta hiện giờ thì bề ngoài tuy hai ông là hai thái cực mà sự thực ra « nhiệm vụ » của hai ông giống nhau như hai giọt nước — hay có khác thì chỉ khác ở chỗ một giọt nhỏ, một giọt to. Này nhé ! Ông « Nghề Giấy » để làm gì : có phải chỉ để gọi lòng náo nức của các em nhỏ trong mấy hôm gần tới trung thu và để cho các em chơi một buổi tối trung thu, chơi thực là chán chê mê mỗi ra... Rồi đến sáng hôm sau, các em trông thấy các ông — không em nào bảo em nào mà tự nhiên thấy chán phè !... Có em đem quăng vào sọt rác, có em lấy đá càu, và có em lại còn tinh nghịch đem... vụn cò, bẻ tay các ông làm cho cái thân hình vừa mới tối hôm trước còn quý giá nồn nường, được người ta đặt ngồi chễm chệ trên chiếc bàn cao để chứng kiến cả một công trình do những bàn tay khéo léo của các cô chị khéo chiều em, mà đến sáng hôm sau đã mỗi nơi một mảnh tan tành. Ôi ông Nghề tháng tám !...

Còn các ông « Nghề thịt » của chúng ta : Thời kỳ các ông du học, các ông đã cho lòng quốc-dân nuôi bao hi vọng tốt tươi, những mong khi các ông trở về nước sẽ đem những điều tốt đẹp, hay ho chỉ chỉ về truyền bá cho dân, để cho dân ít nhất cũng được đôi phần ảnh hưởng về sự du học của các ông... Nhưng than ôi ! hi vọng, và những sự mong ước của quốc dân thực không khác chi mỗi náo nức trong lòng bấy trẻ nọ !...

Khi các ông đã công thành danh toại rồi thì các ông cũng chỉ biết chễm chệ ngồi cao, cao vợi vợi để mà riêng hưởng phú quý vinh hoa lấy một, à quên... hai mình !

Hay là các ông nghĩ thế này : « Ta có công ăn học thì riêng ta và vợ con ta được hưởng lợi quyền về sự học của ta ! Còn lũ dân ngu dốt chúng bay tài không có, tiền cũng không, mà cả đến công học hành cũng không nổi thì chúng bay đừng có hòng ta chuyển bá cho cái gì. Bản tính ta ghét lũ dân ngu ghê lắm ! Ta rất lấy làm hổ thẹn rằng ta đã phải đeo danh là người đồng chủng với chúng bay ! »

Nếu các ông nghĩ thế (mà còn phải « nếu » gì nữa, các ông đã nghĩ thế rồi đấy còn gì !) thì chúng tôi đành cứng lưỡi mà chịu không còn biết nói năng chi nữa. Và chúng tôi cũng rất lấy làm hổ thẹn mà vội vàng phải không giám coi mặt các ông vậy ! Nhưng sau câu vĩnh-quyết, chúng tôi còn vuốt ngực mà than với nhau rằng :

— Ôi ! ông Nghề..., « Vô ! »

NGỌC-MINH

Tuần-báo ĐÀN-BÀ
Tờ báo duy nhất của
chị em.

NGỌC THẠCH

KHÔNG MỘT THỨ TRANG SỨC NÀO
THANH LỊCH CAO QUÝ BẰNG

vòng ngọc
thạch
từ 10 \$ 00
một chiếc

chuỗi hạt
ngọc thạch
từ 15 \$ 00
một chuỗi

Xin hỏi nơi :

Mme BANG-DUONG
née Chuy - An

HANOI - 76, WIÉLÉ - HANOI

Đại lý của một nhà bán ngọc
lớn ở Hong-Kong. Giá rẻ hơn
mọi nơi. Có giấy nhận thực.

Tristesse D'OLYMPIO Nỗi buồn của chàng OLYMPIO

Nous nous comprenions tant !
Doux, attentifs, austères
Tous nos échos s'ouvraient si bien
à votre voix
Et nous prêtions si bien, sans
troubler vos mystères
L'oreille aux mots profonds que
vous dites parfois,

Répondez, vallon pur, répon-
dez, solitudes :
O nature abritée en ce désert
si beau !
Lorsque nous dormions tous
deux dans l'attitude,
Que donne aux morts pensifs
la forme du tombeau.

Est-ce que vous serez à ce
point insensible ?
De nous savoir couchés, morts
avec nos amours,
Et de continuer votre fête pai-
sible,
Et de toujours sourire, et de
chanter toujours ?

Est-ce que nous sentant errer
dans vos retraites,
Fantômes reconnus par vos
monts et vos bois,
Vous ne nous direz pas de ces
choses secrètes,
Qu'on dit en revoyant des amis
d'autrefois ?

Est-ce que vous pourrez, sans
tristesse et sans plainte,
Voir nos ombres flotter, où
marchèrent nos pas.
Et la voir m'entraîner dans une
morne étreinte
Vers quelque source en plein
qui sanglote tout bas.

Et s'il est, quelque part dans
l'ombre où rien ne veille,
Deux amants sous vos fleurs
abritant leurs transports,
Ne leur irez vous pas murmu-
rer à l'oreille :
« Vous qui vivez, donnez une
pensée aux morts.

Dieu nous prête un moment
les près et les fontaines
Les grands bois frissonnants,
les rocs profonds et sourds,
Et les cieux azurés, et les lacs
et les plaines
Pour y mettre nos cœurs, nos
rêves, nos amours.

Hiếu nhau rõ, các người hẳn nhớ,
Cùng lạnh lùng, ý tứ, êm vui
Đôi ta hiểu tiếng các người,
Tiếng tuy huyền bí mà rồi hiểu
nhau,

Cảnh tịch mịch khe sâu hãy nói !
Hỡi trời xanh ! trong cõi này đây,
Im im, dịu dịu trời bày,
Khi đôi ta những đắng cay đau
lòng,

Như kẻ thác, nằm trong mồ cỏ,
Vậy mà ông.. ông nở bỏ sao ?
Biết nhau điều đừng lao đao.
Tình xưa đã chết, nở nào làm
thinh?

Nỡ nào chỉ riêng mình sung sướng
Chỉ vui ca, chẳng tưởng tới ai ?
Nỡ nào khi thấy chúng tôi,
Bóng người quen cũ, quen đời,
quen cây,

Cũng chẳng tỏ niềm tây như kẻ
Gặp bạn xưa kẻ lẽ hân huyên.
Ông ơi ! Sao chẳng than phiền
Đôi khi ông thấy những miền
ngày xưa,

Miền xưa, nằng với ta cùng dạo
Mà ngày nay mộng ảo mơ màng,
Bóng ta bên cạnh bóng nàng,
Gần xa, mờ tỏ, nhẹ nhàng lướt
qua,

Và khi thấy tay ta nằng dắt,
Dắt ta đi, ôm chặt lấy ta.
Buồn rầu, kiếm suối xa xa,
Nước reo rên rỉ như là khóc than.

Thấy như vậy coi thường sao nỡ ?
Chẳng vì ta than thở đôi câu,
Chót làm ra cuộc bề dẫu,
Chia buồn chẳng được cùng nhau
nửa lời?

Trong bóng tối, im hơi, nếu có,
Ẩn dưới hoa đôi lứa gái trai,
Cùng nhau tình tự miệt mài,
Ông ơi ! Có bảo vào tai họ rằng ?

« Cuộc tình ái hân hoan người
hưởng
Hỡi các người hãy tưởng người
xưa

Người xưa cũng thế mặn mà,
Trước người bao lượt lại qua
chốn này,

Puis il nous les retire. Il souf-
fle notre flamme.
Il plonge dans la nuit, l'autre
où nous rayonnons
Et dit à la vallée où s'imprima
notre âme
D'effacer notre trace et d'ou-
blier nos noms !

Eh bien ! Oubliez nous, maison
jardin, ombrages
Herbe, use notre seuil, ronce,
cache nos pas.
Chantez, oiseaux ! Ruissieux,
coulez ! croissez, feuillages !
Ceux que vous oubliez ne vous
oublieront pas !

Car vous êtes pour nous l'om-
bre de l'amour même ;
Vous êtes l'oasis qu'on rencon-
tre en chemin ;
Vous êtes ô vallon la retraite
suprême
Où nous avons pleuré, nous
tenant par la main.
Toutes les passions s'éloignent
avec l'âge,
L'une emportant son masque
et l'autre son couteau
Comme un essaim chantant
d'histrions en voyage
Dont le groupe décroît derrière
le coteau.

(à suivre)

VICTOR HUGO

(1) Chính nghĩa : Những cái ham
muốn, cái thi đem con dao, cái thi
đem mặt nạ đi, chỗ này nghĩa bóng
là, có cái ham muốn giả dối, như
sự ham cái hư danh, có ham
muốn hại thân, như sự ham đánh
bạc. Con dao chỉ sự hại, cái mặt
nạ chỉ sự giả dối.

(2) Những sự ham muốn đó
không khác chi lũ hề làm cho ta mê
cười một lúc, rồi lại bỏ đi nơi
khác.

AN-DƯƠNG

Mà thật vậy trời cay nghiệt quá,
Đem đồng xanh, đem đá, đem mây,
Đem mây nước, đem rừng cây,
Rừng rung gió chạy, đồng đầy cỏ
hoa :

Cho ta mượn để ta đem gởi,
Gởi tâm ta, gởi mối tình chung,
Gởi tình, gởi cả mộng lòng,
Rồi trời trên ghẹo bỗng không đòi
về,

Thôi tình tắt, hang kia trước sáng,
Nay trời đem bóng ám mặt mờ,
Rồi trời lại bảo cảnh xưa :
Tên ta chớ nhớ, lau nhòa vết đi !

Vậy thì hỡi ! Nhớ chi cho mệt,
Nhà, vườn, cây quên hết chúng ta !
Chỗ ngồi ! hỡi cỏ ! xóa nhòa !
Bụi ơi ! lấp vết chún ta cho rồi,
Chim ! Cú hót ! Nước ơi ! chảy nữa,
Cây mọc đi, lá tỏa cành giải !
Các người dẫu có quên ai,
Nhưng ơi thú thật, nhớ hoài các
người,

Bởi chính người : bóng đời tình
trước,
Chính người là nơi mắt nghỉ
chún,
Của người lữ khách nhọc nhằn,
Miệt mài, đi mãi đường trần lao
đao.

Hỡi khe sâu năm nào có nhớ ?
Chính nơi đây gặp gỡ đôi ta,
Đôi ta núp bóng khe mờ,
Cầm tay cùng khóc chan hòa lệ
rơi.

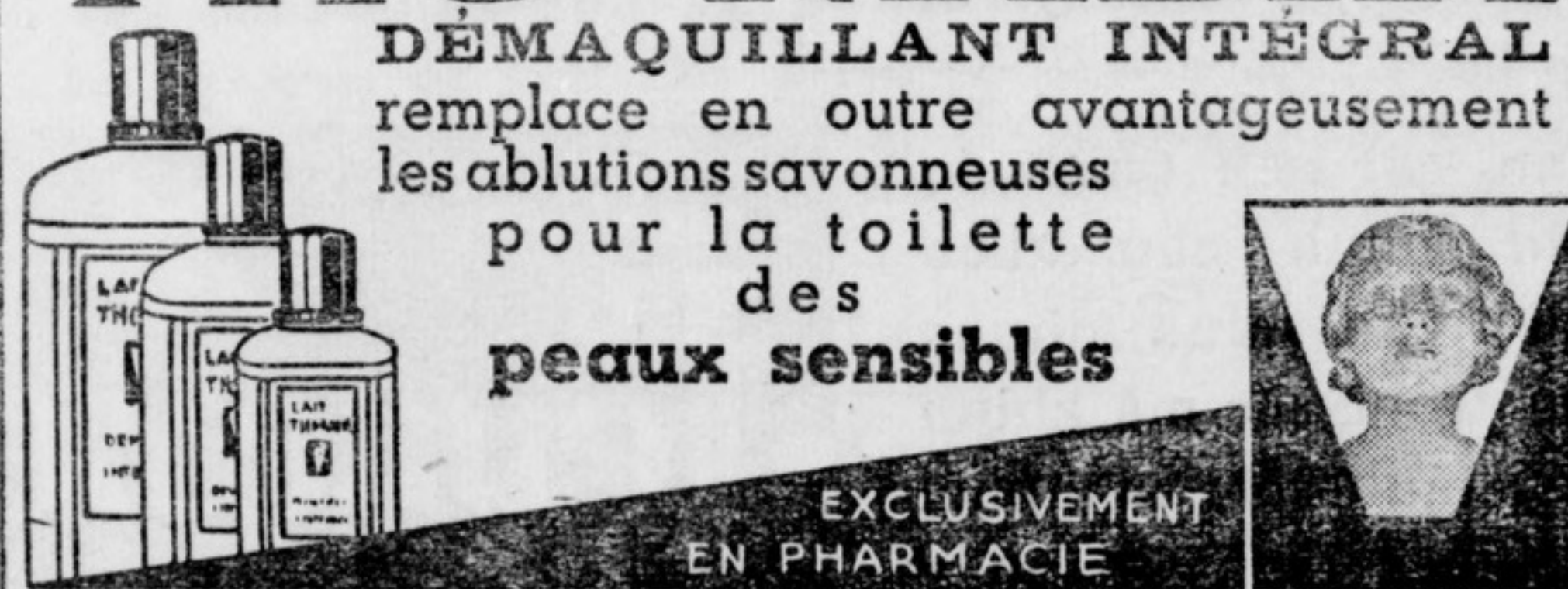
Sự ham muốn của đời rồi đời,
Cùng thời gian cùng tuổi xa lần,
Cái « giả dối » cái « hại thân » (1)
Cùng năm cùng tháng xoay vần
khác đi,

Cũng giống lũ hát thuê dè tiện,
Đến nơi này, lại đến nơi kia.
Lần lần đi mãi không về,
Qua đời rồi bóng, khuất đi
không còn (2)
(còn nữa)

Savez-vous que Le Lait

THO-RADIA
DEMAQUILLANT INTEGRAL
remplace en outre avantageusement
les ablutions savonneuses
pour la toilette
des
peaux sensibles

EXCLUSIVEMENT
EN PHARMACIE

NGUYỄN THI ĐIỂM

(Tiếp theo trang 2)

thăng ở trong lòng. Từ đó hai người cứ ngăm phục nhau, cứ lặng-lẽ thăm yêu nhau mà không bên nào chịu « hạ mình » cầu thân trước. Đễ tháng ngày trôi, trôi mãi mà vẫn: Gió xuân ngày một vắng tin,

Khá thương lỡ hết mấy phen lương thi!

Rồi vì không « giữ mãi được màu trẻ-trung » nên năm gần 30 tuổi nàng đành ép lòng lấy lẽ một ông già: ông thượng-thư Nguyễn-Kiều như ta đã biết. Sự gặp gỡ giữa ông Côn với bà Điểm thực đáng là một thiên-thu giai-thoại, thế mà hóa ra một thiên-tinh-sử bi thương. Ôi! Kiêu-hãnh của lòng!

Người ta thường nói « Dịch là phản » (Traduire c'est trahir). Nhưng với bà Điểm thì trái hẳn lại. Nói đến Chinh-phụ-ngâm, người ta chỉ biết có bản dịch của bà mà hầu quên hẳn bản hán-văn của ông Côn. Còn có người không biết đến nó là khác! Nhưng chỉ đọc một bản dịch chưa thể nhận rõ được tài của bà, có xem đến nguyên-văn mới thấy hết cái tài-tình đặc-biệt của dịch-giả. Bản dịch không những lột hết được tinh-thần của nguyên-văn mà còn trội hơn, chan-chứa thi-vị hơn. Một đặc-diểm nữa là nguyên-văn theo thể phóng bút rộng rãi tự-do, còn văn-dịch thì bó mình trong thể « lục bát gián thất » chật hẹp, vậy mà không những không giải hơn nguyên-văn (như ta thường thấy ở các bài văn dịch) có khi còn thu ngắn hơn nữa mà vẫn sát nghĩa

hết ý. Văn thơ rất phong-phú (rimes très riches); lời thơ điêu-luyện mà vẫn tự-nhiên, nhẹ-nhàng và linh-động. Ngay như mấy câu mở đầu:

Thiên địa phong-trần,
Hồng nhan đa truân,
Du du bi thương hề, thủy tạo nhân?

Thuở trời đất nổi cơn gió bụi,
Khách má hồng nhiều nỗi truân-triên
Xanh kia thăm-thăm từng trên,
Vi ai gây dựng cho nên nỗi này?

Thực đã lột hết tinh-thần nguyên-văn.

Liệp-liệp tinh kỳ xuất tái sầu,
Huyền-huyền tiêu cổ từ gia oán.
Hữu oán hề phân huê,
Hữu sầu hề khê-khoát.

Mà dịch là:
Bóng cờ tiếng trống xa xa,
Sầu lên ngọn ải, oán ra cửa phòng,
Thi thật là gọn-gàng mà bát ngát.
Đến như câu:
Tâm bất li quân vị kiến quân,
Bằng cao kỷ độ vọng chinh-luân,

Dịch là:
Lòng theo nhưg chữa thấy người,
Lên cao mấy lúc trông vời bánh xe.

Thi tuyệt-diệu, hay hơn nguyên-văn biết chừng nào.

Nhưng nói hết cái hay ra thì giải lắm, vì câu nào cũng hay, cũng gần như thuần-túy. Trên kia chỉ là một vài thí-dụ nhỏ mà thôi. Tiện đây xin nói qua ý-kiến riêng của tôi về khúc Chinh-ngu ngâm bằng hán-văn. Tôi cũng nhận đó là một áng văn hay, nhiều dụng công và nhiều thi-vị. Nhưng thật tình tôi không phục tác-giả mấy. Vì tài của ông chỉ là cái tài lược-lặt, khéo chấp nối mà thôi! Ở ông, thiếu hẳn sự sáng-tạo. Phàn nhiều ý, nhiều khi cả lời, đều rút trong Kinh-thi, Đường-thi, Cổ-thi hoặc phỏng theo những áng văn thơ hay của người trước. Như câu:

Lương-nhan nhị thập Ngô-môn hào

Là phỏng theo câu « Yên-nam tráng-sĩ, Ngô-môn hào » của Lý-thái-Bạch. Lại hoàn-toàn của họ Lý những câu:

Thái-sơn nhất trịch khinh hồng mao.

Và:

Minh tiên xuất vị-kiều.

Câu:

Hồi thủ trường đề dương liễu sắc,
Hối giao phu-tế mịch phong-hầu.

Lấy trong Kinh-thi, chỉ đổi có bốn chữ « Hối kiểm mạch đầu » ra « Hồi thủ trường đề ». Câu « thanh-

thanh mạch thượng tang » và « bảo đắc ngân-tranh bất nhần đàn » rút trong Cổ-thi.

Và:

Tại thiên nguyên tác tị-dực điều,
Tại địa nguyên vi liên-lý chi.

Là những câu trong bài Trường-hận ca của Bạch-cư-Dị.

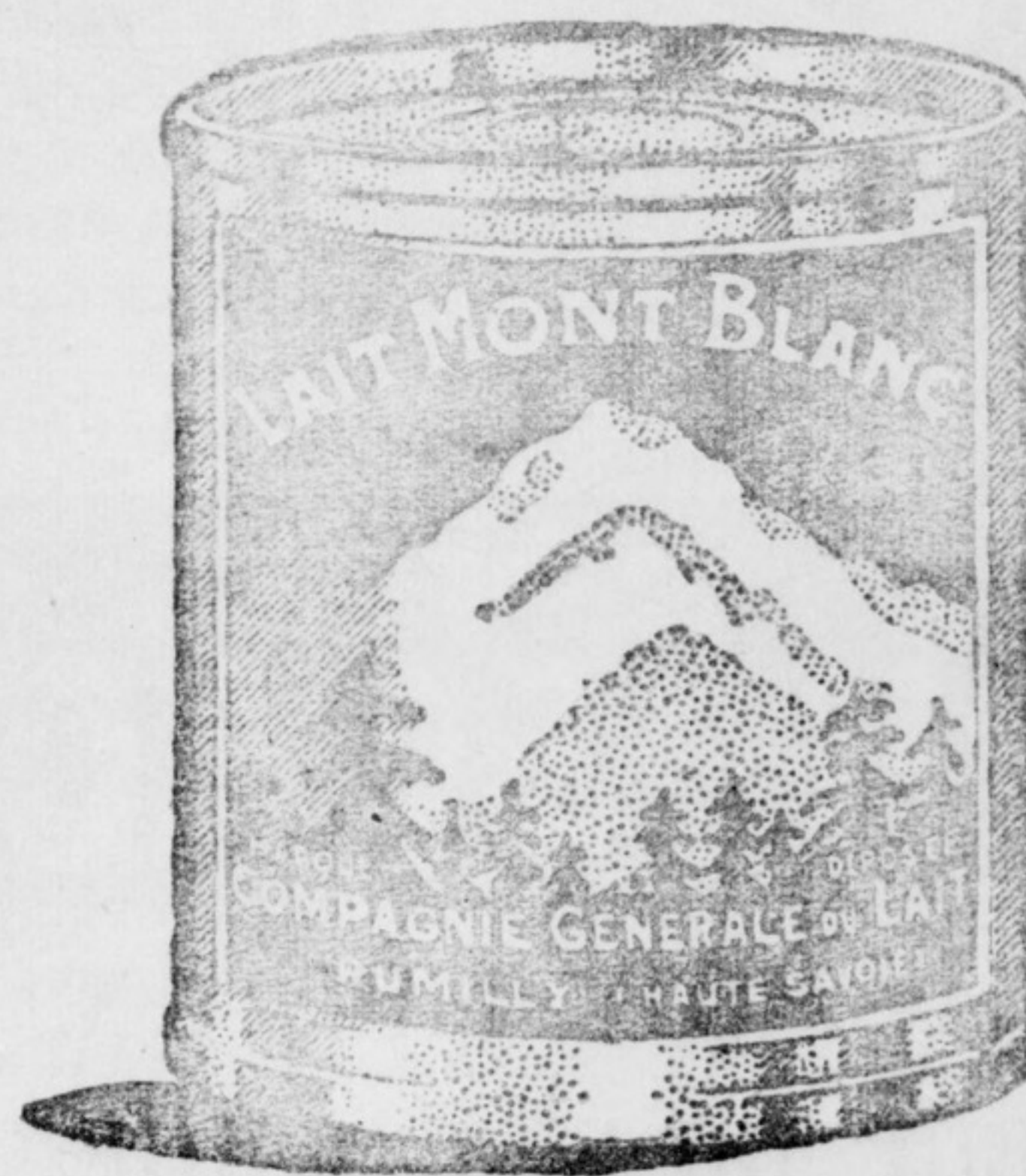
Ấy đại-khái cả cuốn Chinh phụ ngâm của ông Đặng-trần-Côn là một sự lược-lặt tảo-bạo như thế, hoặc lấy cả câu, hoặc nửa câu, hoặc phỏng theo ý của người trước. Nó là cuộc hợp-tác mật thiết giữa các danh-sĩ đời xưa với lời đưa duyên khéo-léo của tác-giả. Tuy vậy, cứ công-bình mà nói, ta không thể không khen ông Côn ở chỗ giàn lời xếp ý rất tài-tình khiến người xem chỉ thấy hay mà không biết là nhiều văn mượn, vì ý thơ rất liên-lạc và những câu văn lược lặt đứng bên nhau rất hòa-hợp

(harmonie). Ta lại phải khen ông ở chỗ biết chọn lọc dịch-dáng, biết lược lấy những cái thuần-túy của văn xưa. Người chưa xem Đường-thi nhưng, đọc Chinh-phụ-ngâm, có thể biết đại-khái cái tinh-hoa của nó. Và, cũng vì thế, trong kho quốc-văn của ta mới có được một áng văn kiệt-tác, chứa-chân thi-vị và cảm-động một cách nhẹ-nhàng: bản dịch Chinh-phụ-ngâm của bà Điểm. Một điều đáng tiếc là bản dịch ấy diễn ra quốc-ngữ, so với nguyên-văn, có nhiều chỗ sai lầm. Lại thêm một vài nhà báo trích đăng, nhưng vì nhớ lửng, càng làm sai lạc thêm! (Tiểu-thuyết thứ Năm số 29). Sự nhầm lẫn ấy cần phải sửa ngay, không thể để cứ đi sâu mãi. Một lần khác tôi sẽ có dịp nêu những sai lầm ấy ra để cùng đọc-giả hiệu-dính.

BÀNG-BÁ-LÂN

NẾU CÁC NGÀI MUỐN NUÔI CON MÀ KHÔNG
PHẢI LO NGẠI GÌ NGHĨA LÀ CÓ NHỮNG
ĐỨA TRẺ LÀNH MẠNH, VẠM VỖ, XINH XẸN
THÌ CÁC NGÀI NÊN NUÔI TRẺ BẰNG
THỨ SỮA TỐT HƠN HẾT LÀ SỮA:

MONT BLANC
CỦA NGƯỜI PHÁP ĐÃ CHẾ TẠO RA

DENIS - FRÈRES
HANOI—RUE PAUL-BERT—HANOI

MỸ-NGỌC

BÁNH NGỌT—RƯỢU
GIẢI KHÁT—NEM CHẢ
Do một số chị em bạn
gái đứng đắn trông nom

DÃ KHAI-TRƯƠNG

tại phố: **LAGIQUET**
(Sau phố Hàng Bông)
XIN QUÝ-VỊ CHIẾU CỐ

XIN LƯU Ý. — Mỹ-Ngọc lại
có cả bếp rất khéo biết nấu
đủ các lối ăn Tây, Tàu, Ta.
Quý-vị muốn đặt tiệc tại hiệu
hay tại nhà Mỹ-Ngọc sẽ làm
-- quý-vị vừa lòng. --

THU NỬA TIỀN TRONG MỘT THÁNG VỀ GIÁ SỮA ĐẸP BẰNG ĐIỆN

Giỗ, sọc lồi lấm thịt, lang, son
trám, vết thâm, sữa hết bằng
điện hay thuốc 2\$ 3\$ một hộp

MY - VIÊN AMY

26, Phố hàng Thau, Hanoi

Băng trắng, vú nở tròn đẹp
mãi, da mịn tươi, thân thể
đều đặn, uốn tóc, tròn tóc
:- bằng điện rất đẹp :-
Mlle E. Hà chỉ dùng tất cả về
đẹp như massage, maquillage
VÚ NỞ, NGƯỜI THON SỮA TIỀN TỪ 2P.

BỘT
PHOSCAO

LÀ MỘT THỨ ĂN
BỒI BỔ SỨC KHỎE

Những người yếu ớt, những
người ốm mới khỏi, những
người già ca, nên dùng bột
PHOSCAO, vì ăn rất bổ và dễ tiêu

THO' TÍN

Cô Ngọc-dung Haiphong. — Cám
ơn, sẽ có thư riêng.

Ô. Lạc-tri. — Cám ơn, sẽ có thư
riêng.

Cô Thu-Quỳ. — Sẽ trả lời trên
mặt báo,

Một nữ độc-giả. — Xin lĩnh tôn ý,
chúng tôi đang sắp làm một cuộc
điều tra về giai cấp cần lao.

Cô Eve Dalat. — Cám ơn, sẽ đăng
sau.

Ô. Hoa-Sơn Ân-sĩ. — Cám ơn,
song cần phải chải chuốt và có ý
tưởng hơn chút nữa mới đăng được.

Cô Jeanne Đắc Bột — Cám ơn
không đăng được.

Cô Mộng-Viên. — Đề coi. Đã đổi
địa chỉ mới.

Cô Lê-Vinh Ninh-giang. — Cám
ơn lắm cô viết tiếp cho.

Cô Liễu và ông Hoàn Lạng-Sơn. —
Xin gửi mandat về cho. — Lê-mai.

Ông Trịnh-văn-Phước Châu-đốc.
Bà Ng.-văn-Úc Ninh-bình. Ông Nam
tân — Hai-phòng. Ông Lê-sĩ-Ngũ —
Yên-Bay, ông Trần-văn-Lư — Bắc-
ninh, ông Mai-Lĩnh Haiphong, ông
Ng. sơn-Trà Tourane, ông Bùi-Nam
Namđinh. Bà Ng. hảo-Ca Saigon.
Maison Bảo-An Nhatrang.

Ông Tân-Việt Mỹ-Thọ, ông Ng.
văn-Hoan Hàtĩnh, ông Phạm-Giảng
quan Hốc-môn, ông Đinh gia-Dzu
fort Bayard, ông Trần-Doăng Sai-
gon, ông Lâm đại-minh Cà-mâu, ông
Lý hữu-Du Puon-Peul, ông Trần-
Kiệt Bắc-Liêu, ông Hoàng lâm-
Đinh Nhatrang, bà Phạm thị-Hóa
Vientiane, ông Nguyễn thế-Hiệu
Lạng-Sơn, ông Nguyễn văn Đông
Trà-Vinh, ông Quang-Anh Sadec.

Đã nhận được mandat xin cảm
tạ quý-vị.

Bạn Bằng bá Lân Kép (Bắc-giang)
Hai hôm sau khi nhận được thư và
thư của bạn, tôi vội trả lời ngay.
Bạn hứa một ngày rất gần bạn sẽ về
chơi Hanoi, vậy mà tôi mong mãi
chẳng thấy. Giao này bạn ở Kép hay
ở đâu? Có bạn nhiều lắm không?
Quyển sách bạn viết về ảnh đã gần
« khánh thành » chưa?

Rất mong bạn về chơi Hanoi.

Bạn Đào-Đương Dalat.

Sau hôm nhận được thư bạn đề
ngày 23-7-39, y lời bạn: tôi có gửi
một bức thư, 2 số Đàn-Bà và một
số Ngày Nay vào Dalat cho bạn.
Bạn có nhận được không mà chẳng
thấy tâm hơi gì cả? Bạn vẫn ở Da-
lat hay đã ra Sơn-Tây rồi?

Bạn Huyền Linh.

Bạn ở đâu cho biết địa chỉ. Bạn
hứa sẽ cho tôi xem những cuốn sách
gi? Vậy rất mong bạn sẽ y lời hứa.

Bạn Việt-Hùng Thái-Nguyên.

Không, những bài thơ và cả ba
bức thư của bạn đều không lạc
đâu. Tôi rất cảm động. Còn không
trả lời bạn là vì mấy hồi này tôi
mắc bận nhiều quá, chứ không
phải « có điều chi thắc mắc » hết.

Bạn Kiều-Oanh Thái-Bình. — Về
Thái từ hồi nào thế? Bạn bảo tôi gửi
báo cho bạn mà bạn lại không cho
địa chỉ! Vậy tôi biết gửi về đâu?

Ông Anh-Lang Hanoi.

Thơ của ông hay lắm. Nhưng sao
ông khóc dữ thế? Vì một lẽ nên
không thể chiều ý ông được.

Vậy xin ông thứ lỗi.

Một số độc giả ở Hanoi.

Ngọc-Minh hay có mặt ở tòa soạn
về buổi sáng. Vậy mời các bạn cứ
lại. Mong lắm.

NGỌC-MINH

Cô Giáo-Hoa Quảng-bình. — Đã
nhận được mandat cảm ơn cô. Còn
thiếu 2p.90 nữa thi đủ một năm.
Về báo Phụ nữ, thi hiện ở ngoài
này không có báo Phụ nữ
nào nữa trừ tờ Đàn bà.

Bà Mai-thụy-Khanh Vientiane. —
Thưa bà ở số báo tháng juin đã có
đăng ở mục Thơ-tín nói nhận được
mandat bà gởi. Còn sở dĩ có việc
kia là ty quản-lý lầm, với một bà
khác, công việc nhiều, không thể
tránh khỏi được sự lầm xin bà tha
lỗi cho

Ông Lê-dinh-Uy Phú-thọ. — Đã
nhận được mandat cảm ơn ông
lắm. Xin theo đúng lời ông dặn.
Đã gởi thêm cuốn reço nữa.

Ai cũng nên mua thử một bức
mành trúc
của hiệu

Roystor

6, RUE DE LA MISSION — HANOI

HIỆU ẤY CÓ XUỞNG CHẾ
TẠO CÁC THỨ MÀNH MÀNH
Y - MÔN

DIỆM - MÀN

CHẤN-PHONG

Bằng trúc sơn đủ các màu rất
bền và rất mỹ thuật, sâu bằng
:- giấy thép không đứt. :-
Ai muốn kiểu nào cũng được,
thì sẽ thấy vừa được tiện lợi
:- mà lại rẻ tiền. :-

XXVIII

CHUYỆN GIẢI của THU THU

Phủ Tịch ngừng đầu lên nhìn ông bố vợ một cách ngạo nghệ cảm hờn, Tịch cho lời can ấy chỉ là một lời can giả dối chứ nếu có thể giết được Tịch ông ấy cũng đã giết rồi vì Tịch tiêu của ông biết bao nhiêu là tiền của lại còn làm đau đớn con gái ông là khác! Một lúc, mọi người như đã êm êm, ông cụ sinh ra Phủ Tịch mới rõ ràng bảo Phủ Tịch: Thôi anh Phủ, tôi cũng biết bây giờ anh đã có địa vị, có gia đình, tôi mắng chửi anh cũng như nước đổ lá khoai mà thôi, anh không cãi lại đánh lại tôi là khá đấy. Và cũng vì một chút hiền thảo ấy của anh mà nhân tiện có đông đủ cả mẹ anh, cùng cụ nhạc, anh vợ anh và các em anh tôi muốn xin anh một điều là anh hãy nghỉ làm việc quan đi.

Bà cụ mẹ Phủ Tịch và Phủ Tịch cùng sững sốt: Nghỉ làm quan?

Ông cụ gạt đầu: « Phải, anh không từ hẳn, nhưng anh hãy làm đơn xin phép nghỉ hai năm, anh về đồn điền Yên-Báy trông coi. Trong hai năm ấy, anh cũng nghỉ luôn cả chơi bởi cho tôi. Nếu anh không nghe, anh cứ làm quan, cứ chơi bởi thì tôi sẽ đăng báo từ anh và bao nhiêu của cải tôi cúng nhà nước hết, anh cũng không được một xu mà các em anh đây cũng không được hưởng một tí gì cả. Tôi đã nói thì tôi làm. Nghĩ vì anh là con trưởng như cái cò bêu mà hư hỏng thì đàn em anh cũng hỏng theo đề tiền của làm gì cho chúng nó. Đấy anh nghĩ thế nào thì nghĩ. Anh ngừng lên nhìn mặt tôi đây. Bao nhiêu năm trời nay, tôi không có một giọt nước mắt nay tôi phải khóc thế này là lòng tôi đau đớn lắm, anh đừng trách tôi là người cha bất nhân. »

Tịch len lét nhìn cha. Những giọt lệ già lăn xăn trên gò má

rắn reo. Lại thêm bà cụ thấy ông cụ khóc cũng khóc, vợ Phủ Tịch òa lên khóc theo, ông bà nhạc ngồi buồn thiu, mấy cậu em trai ngánh mặt ra vườn giấu sự cảm động. Tịch tuy chơi bởi, nhưng vẫn còn ít nhiều lương tâm, đối cảnh tượng ấy, lòng sao xuyên hối hận vô cùng. Hắn như đã trông rõ tất cả tội lỗi của mình, và hướng về phía cha già, nói giọng run run: Vâng, con xin nghe lời thầy giầy, con viết đơn xin nghỉ giả hạn ngay bây giờ chỉ chừng mười hôm thì con thu xếp về Yên-Báy.

Ông cụ gạt đầu: Ủa anh biết nghĩ thế là nhà còn có phúc. Nhưng anh không được lại vắng gì đến nhà mẹ con con mẹ Bảy Thanh nữa.

Một chút vui mừng thoáng trên nét mặt vợ Phủ Tịch, cũng đang muốn giao hẹn chồng điều ấy.

Cả nhà lên ô-tô ra về và vì thế Phủ Tịch không thông tin tức gì với Bảy Thanh được cả, để Thanh trong sự chờ đợi mất công. Sắc đẹp của Tường Vân trong trí hắn đã bị sóa nhòa bởi những giọt lệ của một người cha già!

Đến phút cuối cùng, Thanh cũng còn tin ở Phủ Tịch.

Nhưng bây giờ thì thật hết, thật hết! Thanh đã được tin đích xác Phủ Tịch bị bắt buộc nghỉ giả hạn và bị cha mẹ bắt đem về yên trí ở đồn điền rồi, và ngày mai thì người ta đến tịch biên đồ đạc và nhà cửa, xe hơi để đợi ngày bán đấu giá. Thoạt được cái tin ghê gớm ấy, ý tưởng đầu tiên của Thanh là nhảy sỏ lên chỗ Vân nằm đánh đập Vân cho đến chết, Thanh cho Vân là nguyên nhân tất cả những cơ sự nguy khốn này! Nhưng Thanh lại thôi, lờn lộn một mình ở trong phòng khách khóa kín,

hắn tự cấu xé mình, tự nguyên rủa mình. Thôi thế là xong, thật là xong một đời giang hồ lộng lẫy kiêu xa! Từ đây chỉ còn là những lời nhục nhã, những sự châm biếm. Ngay hôm xảy ra câu chuyện vợ cả Phủ Tịch đánh ghen, ngăn trở cuộc hôn nhân của Vân và Phủ Tịch, Thanh đã thấy trong làng chơi bởi quen thuộc, mình bị khinh thường, mỉa mai lắm rồi, giờ lại bị tịch biên cả gia sản nữa, sự khinh bỉ sẽ đi đến đâu?

Lòng tự ái kiêu-hãnh của Thanh bị kích thích đến cực điểm làm cho Thanh khóc thốn thức, cắn nát cả một mặt gối thêu! Thanh tưởng tượng đến vẻ đắc chí của những kẻ tuy là bạn nhưng trong tâm vẫn là kẻ thù của Thanh, kẻ thù vì ghen ghét! Thanh rít răng:

« Chúng mày hãy lắm đấy » Thanh ngồi giầy, mắt đỏ lửa: « Còn nước còn tát » Thanh vừa sức nghĩ đến những nhân tình cũ, mới của mình, những người vẫn say mê mình xưa nay có thể trong lúc mình lâm nguy này, cứu giúp mình được!

Thanh nhớ đến người nhân tình hào hiệp thứ nhất, chàng công tử Bắc-Liêu, mà lúc đã bỏ ra mấy vạn bạc sắm nhà sắm xe hơi sắm kim cương cho Thanh ở Saigon. Một hai vạn bạc có là bao, trước sắc đẹp của Thanh ai mà nỡ từ chối những sắp giầy bạc vô tri-giác không thể cho người ta những khoái lạc mê ly như sắc đẹp Thanh? Thanh nhớ lần lượt từng tên một. Nhưng mỗi tên nhớ ra lại mang lại cho Thanh một thất vọng. Người này mới thua canh sóc đĩa ba ngàn người này nữa mới bị tịch biên. Huyện Lâm bị đòi cùng tít lên Hà-giang.

Nay có viết thư lên cầu cứu cũng không kịp. Tham Tấn hào phóng nhất, mới bị nhà bắt lấy

vợ. Nhưng người Pháp? Xưa nay Thanh chỉ đòi yêu đương lấy thể lực của họ để chạy chọt công việc mà thôi. Thanh bầu tuyệt vọng, thì nhớ đến lão thâu khoán Bảo. Nụ cười hy vọng rạng rỡ trên cặp môi khô héo. Thanh đứng phắt giầy, soi vào gương, sửa soạn lại vẻ mặt đánh phấn sáp rất cẩn thận rồi gọi đầy tớ lấy chiếc áo nỉ nhất mặc vào. Lên xe Thanh nghĩ: « Bây giờ lão già chẳng đi đâu đâu chắc chỉ ở bàn giầy. Bằng cha đạo này thâu nhiều việc lắm có thì giờ đâu mà xuống xóm. » Nghĩ thế, Thanh bảo tài xế đưa thẳng đến phố Gia long. Và người đàn bà trụ lạc ấy hàng bao nhiêu năm rồi không cần khẩn đến ông trời, nay ngồi trên xe chỉ lầm bầm khẩn nguyện: « Lạy trời phù hộ con thành công! Lạy trời phù hộ con thành công! » Cho đến lúc bước vào phòng giầy lão già Bảo Thanh còn lầm bầm cầu cầu nguyện ấy!

Lão già Bảo mình quần một cái áo ngự hàn lông chiên đang lúi húi tính toán trước bàn giầy, nghe tiếng gõ cửa, hắn đặt bút và lấy một tay che mắt án bót ánh sáng để nhìn cho rõ.

Thanh tiến bước vào, khác với mọi lần, Thanh tự thấy mình trở nên dút dát e dè. Hai đầu gối Thanh hơi run.

Lão già Bảo nhận ra Thanh reo lên một tiếng: À bà Thanh! Bà ngồi chơi đây.

Hắn dựa lưng vào thành ghế chỗ cho Thanh cái ghế trước, Thanh sẽ lên ngồi xuống.

Lão Bảo tiếp luôn: Gớm! Từ khi bà dự bị làm mẹ vợ quan Phủ Tịch đến giờ thì chính tôi chẳng được thừa nhận bà lần nào nữa cả! Hôm nay chẳng biết vì ý gì bà lại hạ cố đến chơi. Chắc là đến mời tôi đến ăn cưới cô Vân với ông Phủ chắc. Hắn quay lại phía trái nhìn chiếc lịch: À, mà tôi đã nhận được « các mời » của quan Phủ từ hôm mồng 10 cơ mà cưới rồi còn gì nữa.

Thanh biết lão Bảo nói toàn giọng mỉa mai siên sỏ, hẳn không còn lạ gì nữa cuộc tình duyên đã lỡ dở. « Minh gặp tay đối thủ không vừa đâu, » Thanh nghĩ thế và bị kích thích bởi những lời mai mỉa, Thanh lại thấy hết vẻ can đảm tự nhiên. Sẵn có miếng giấy vụn ở bàn, Thanh vơ lại ném vào mặt lão Bảo, bà lão nói: Thôi lão già!

ưng vờ ! Người ta đã bực mình chết vì câu chuyện ấy lại còn mai mỉa người ta nữa !

Lão Bảo cười hi hi. Thanh lơ như không chú ý đến tiếng cười khả ố ấy, vẫn nói : Và hôm nay người ta lại nhờ mình báo thù hộ đấy khi già a ?

Bảo vờ ngạc nhiên : giả thù ! Giả thù cái gì ? Tôi có thù với ai đâu ? Có quan Phủ Tịch là thù nhân tình địch thì nay quan đã không lấy cô Vân rồi tôi còn thù oán gì nữa với ông ta.

Thấy Bảo nói sát đến việc mình, Thanh tưởng được dịp tốt để mở đầu câu chuyện : Nào ai bảo ông trả thù cho ông kia chứ. Nghĩa là tôi đến nhờ ông trả thù cho tôi.....cho Vân

— Hân hạnh nhĩ. Nhưng mà bà với bà Phủ — à quên cô Vân, ấy hôm nhận được các mời thì tôi cứ quen gọi cô Vân là bà Phủ — còn thù oán ai cơ chứ. Thôi hẳn chỉ thù oán bà Phủ, bà Phủ chính thức chứ gì ! Nhưng mà tôi là đàn ông, tôi báo thù một người đàn bà nhất là lại giả thù hộ thì giả thù thế nào ? Thanh nghiêm nét mặt, cho câu chuyện một vẻ quan trọng : Ông Bảo ! Tôi có thêm thù oán vợ Phủ Tịch đâu. Đàn bà ai không ghen không giữ chồng. Tôi chỉ giận Phủ Tịch không khéo cư xử để nỗi tôi mang tiếng bao nhiêu và con Vân nó xấu hổ nó khóc lóc mấy hôm nay chả ăn uống gì cả Thanh nhìn Bảo dăm dăm và tiếp : Nó rầy rật tôi sao không gả quách nó cho ông có phải là êm thấm không ?

Bảo đưa người ra phía trước :
— Cô ấy bảo thế thật không ?
— Chứ lại không thật à ?

Nó vẫn bảo : Lấy ông còn chính thức đường hoàng, chả ai làm gì được nó, dẫu này, tuy trẻ trung thật đấy, nhưng con vợ nó sờ sờ ra đấy, rồi cũng có ngày chẳng chóng thì chậm, vợ nó cũng gây chuyện lỗi thời. » Ai ngờ con bé thế mà khôn ngoan. tiên đoán.

Lão Bảo nheo mắt : « Khốn nhưng dẫu kia nếu trót lọt đã được mang danh bà Phủ, tôi, chỉ là một lão thần khoán soàng, xuất thân ở đám thợ thuyền bần tiện ra ! » Thanh hiểu Bảo muốn đẩy lại những lời mai mỉa lúc trước của Thanh. Thanh vội vã gạt ngay : Gớm thôi đừng giở thói ra nữa. Nay Vân nó bày cho tôi một ý là nhờ ông làm tức thằng Phủ

Tịch, ông làm lễ cưới luôn Vân đi. Tội này chỉ định làm ức thiên hạ chơi thôi đấy. Chúng nó lại không ngã ngửa người cả ra khi nghe thấy ông và Vân lấy nhau à ? Nào có bằng lòng không nào ?

Bảo soa hai tay : Ồ. Bằng lòng thì đưa ngu đến đâu cũng bằng lòng ! Miếng ngon kẻ đến tận nơi... Nhưng mà không phải điều kiện gì đấy chứ ? Bảo vừa nháy mắt vừa hỏi ồm ồm.

Nhưng Bảo đã chạm tới mục đích của Thanh, Thanh cũng nháy mắt trả lời : Rõ khéo ! Ai cho không ? Cưới vợ mà lại không muốn mất tiền à ?

Bảo cười : Vợ nguyên cơ chứ. Đẳng này là.

Ra đường trông thấy hoa rơi. Hai tay nâng lấy cũ người mới ta.

Người ta nung cho là phúc.

Tâm linh làm mẹ của Thanh bỗng bị sao suyền — Đây là cái sót sa của một người mẹ lương thiện chứng kiến con gái trong trắng của mình phải làm chuyện dâm ô để vì một mục đích mưu sinh cho cả nhà !

Thanh cố nén sự tức giận để chịu đựng câu bông đùa của Bảo — Ông đừng nói bậy. Vân có bao giờ đi đâu với Phủ Tịch. Nhưng mà hãy nói chuyện nghiêm trang một chút.

Có định việc ấy thì định cho kíp. Ngày mai, tôi muốn ngay ngày mai đi ông ạ. Thằng Tịch nó còn ở Hanoi cho nó thế mới ưc.

Bảo gãi đầu : Hai thứ tóc rồi đến bây giờ tôi mới thấy có (Còn nữa)

CHỮ MỚI

IN ĐEP!

BẢN QUẢN XIN GIỚI THIỆU CÁC NGÀI, NHÀ IN TRUNG-BẮC TÂN-VĂN TRƯỚC Ở PHỐ HÀNG BÔNG 61-63, NAY GIỎN LẠI SỐ 107, PHỐ HÀNG BƯỒM, HANOI. CHUYÊN IN SÁCH, GIẤY MÀ NHÀ BUÔN BÁO CHÍ, SÁCH HỌC TIỂU-THUYẾT BẰNG CHỮ TÂY, QUỐC NGỮ. CÔNG VIỆC LÀM RẤT NHANH CHÓNG. BẢN QUẢN GIỎN NHÀ MỚI VÀ VẼ NHIỀU KIỂU CHỮ TÂN THỜI VÀ SỬA ĐỔI CÁC GIÁ IN KHÔNG ĐAU RẼ BẰNG MONG CÁC NGÀI Ở GẦN XA CHIẾU CỎ, BẢN QUẢN RẤT LẤY LÀM ĐA TẠ.

Các ngài muốn cần hỏi gì về việc in xin viết thư cho ông :
PHAM - HỮU - KHANH

nhà in **RUNG - BAC** Tân-văn
107, Rue des Voiltes HANOI. Téléphone : 355

Cơm ta, người tày rất thích ăn, nhưng họ nấu theo nhiều lối. Ông Hồng Quang là một nhà đầu bếp có tiếng hiện làm đầu bếp cho Hotel Kep Sar Mer ở Nam-Kỳ, vui lòng chỉ dẫn những cách nấu cơm ta theo lối tày và từ đây ông hứa sẽ đem những món ăn tày thường thức để các bạn tập làm. Có nhiều bạn phản nản mục Gia-Chánh chỉ viết những món ăn sang đất tiền cả không thấy nói đến những bữa cơm soàng trong những gia-đình thường của ta. Xin các bạn biết cho rằng 10 toa ăn của bà Vân-Đài dẫu trước đây rất vừa với những gia-đình thường chúng ta. Hai nữa các món ăn thường Annam ta cũng ít và phần nhiều là các bạn đều biết cách làm cả, chỉ tùy theo sự khéo léo mà thành ngon nhiều ngon ít thôi. Chúng tôi muốn gia nhập vào các bữa ăn thường của ta những món ăn nước ngoài, sự làm không khó mấy, còn sự tốn thì đã đành rồi nhưng nó đã có dền ngon hơn.

Lời tòa soạn

Poulet au riz (Gà nấu gạo)

Mua gà về làm lông thật sạch, mổ ruột lấy mỡ, gan, bắc chảo nóng đổ mỡ vào chảo.

Gà để thật ráo bỏ vào rán cho vàng, mỡ và gan thái thật nhỏ. Cà hộp bỏ vào bơ nóng làm sauce rồi bỏ thịt thái nhỏ vào. Cơm nấu để sẵn liệu đủ nấu mấy người ăn. Trộn lẫn cơm vào thịt với sauce lại rồi để gà đã rôt lên trên mặt, đậy nắp : làm vậy cho nước gà rút xuống cơm cho ngon ngọt. Nêm muối cho vừa. Khi ăn sớt cơm ra đĩa. Gà cắt ra làm năm hay sáu miếng để lên cơm.

Cơm Pos-tu-ghe (Riz à la Portugaise)

Ba thìa súp dầu Olive đổ vào cái soong nấu hơi nóng, một củ hành tây thái nhỏ bỏ vào phi hành hơi vàng, trộn vào 250 gr. gạo (vỏ cho sạch, tùy theo người ăn mà thêm gạo) hai quả ớt tây (poivron) thật chín, bỏ hạt, thái từng miếng vuông vắn, hai quả cà chua (tomate) bỏ hạt thái nhỏ, một ít muối tiêu, một nhánh củ nghệ tây (safran) bỏ chung với gạo trộn cho đều, đổ nước súp nóng sôi (bouillon-bouillant) coi chừng theo gạo mà đổ nước. Nấu chín cho ăn.

Nấu cơm Mi-la-ne (Riz Milanaise)

Một củ hành thái thật nhỏ, 50 gr. bơ (beure) một ống sữa bò gạo (tùy theo người ăn mà thêm gạo, hành, bơ) một chút muối tiêu.

Bắt nấu cho bơ ra nước bỏ hành tiêu vào coi hành hơi vàng, vỏ gạo cho sạch bỏ vào trộn cho đều, coi hạt gạo hơi sần lại, đổ nước vào, vừa gạo vừa nước (nếu có nước bò thì tốt). Cơm gần chín thêm vào một nửa thìa cà phê, củ nghệ tây (safran) và 30 gr. bơ trộn cho đều; khi đem ra ăn bỏ một ít pho-mát (fromage) tán nhỏ trên mặt.

Cách nấu cơm này ăn theo với món đồ ăn Annam cũng ngon vậy. (còn nữa)

HỒNGQUANG

Muối chám đen

Mùa này là mùa chám chệm nên mua đồ lấy ở nhà mà dùng đỡ tốn. Mua chám phải trộn thứ đen, hai đầu nhọn, thứ đó ăn béo lại có mùi thơm. Bỏ chám vào nồi nước nóng già. Ngâm chừng nửa giờ, bấy giờ thấy bùi (lượt giấy bọc ngoài quả chám) bỏ ra thì bỏ muối vào, bắc lên bếp đun sôi hai lần; Lần trước mười phút, lần sau mười lăm phút. Nếu đun một lần, thì tự nhiên rần lại, sau ăn không được.

Đun xong, bỏ vào cái vò hay cái thùng, có thể để được hàng năm.

Cho hợp vệ sinh, trước khi ăn, nên rửa bằng nước nóng.

Pin « CON RÔNG »

CHẾ RIÊNG CHO CÁC
THUỘC - ĐỊA, LÀM TOÀN
BẰNG VẬT LIỆU CỦA PHÁP

ĐÃ TỐT LẠI BỀN LÂU

-- Bán tại: --

TẤT CẢ CÁC HIỆU LỚN

LIN - YE

1, Ruelle Jules d'abbadie

-- HAIPHONG --

社 行

國 中

China Travel Service

BUREAU DU TOURISME CHINOIS

MAISON FONDÉE EN 1923

Siège Social: 6 Quéens Rd C. Hongkong

Agences et Hotels dans toute la Chine
Singapore, les Etablissements des Détroits

Agence de HAIPHONG

28 Bd Amiral de Beaumont

Téléphone: 284 & 144

Agence de HANOI

58B Route Mandarine

Téléphone: 211

Adresse Télégraphique: CHITRAVEL

CENTRE MÉDICAL DE HANOI

NHÀ THƯƠNG NGŨ TRẠM

167, Boulevard Henri-d'Orléans — Téléphone: 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

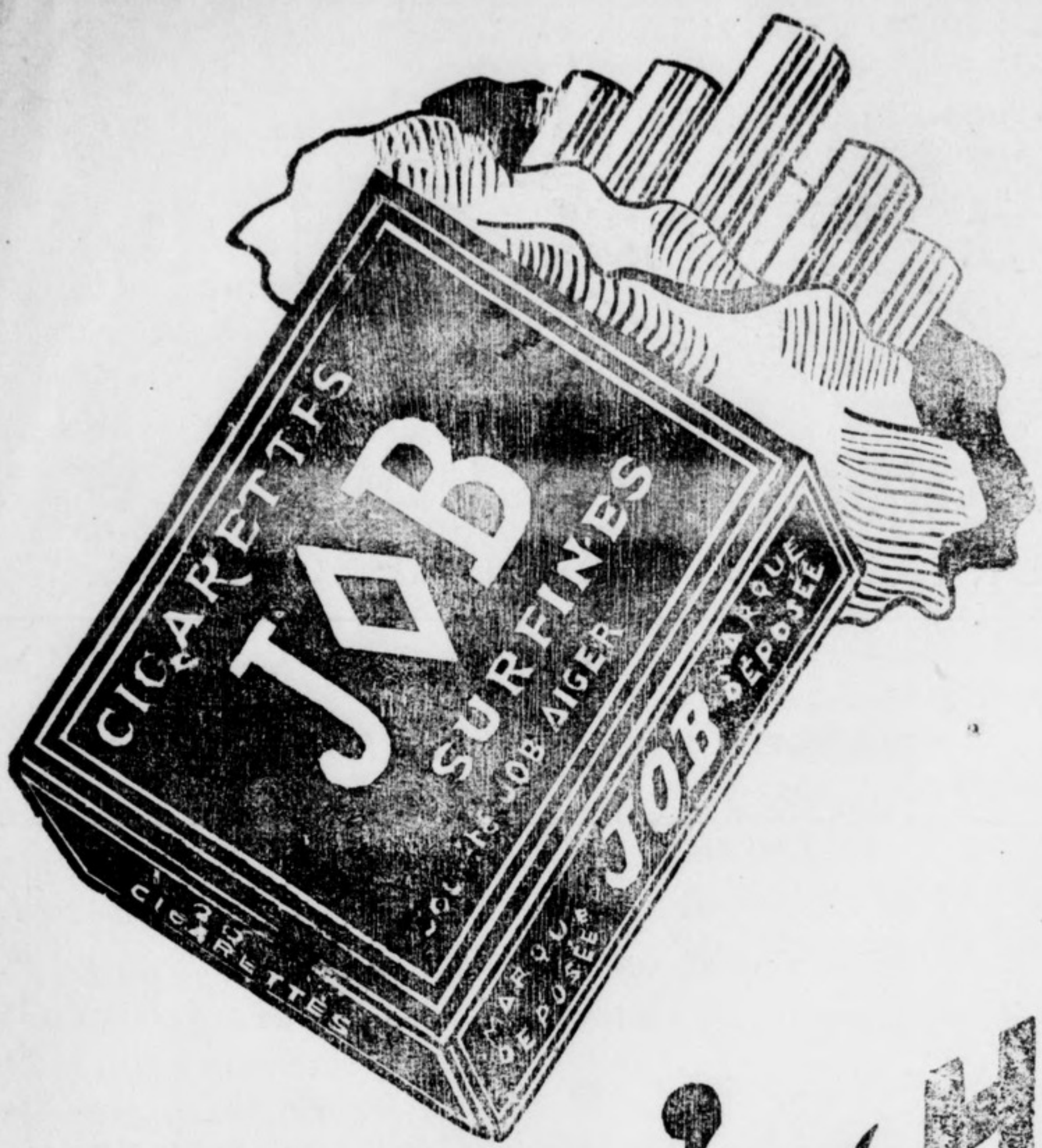
Docteur LUYÊN

Docteur CHUONG

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

-- (Rayon X. traitement électrique) --

CHAMBRES POUR MALADES AVEC TOUT CONFORT

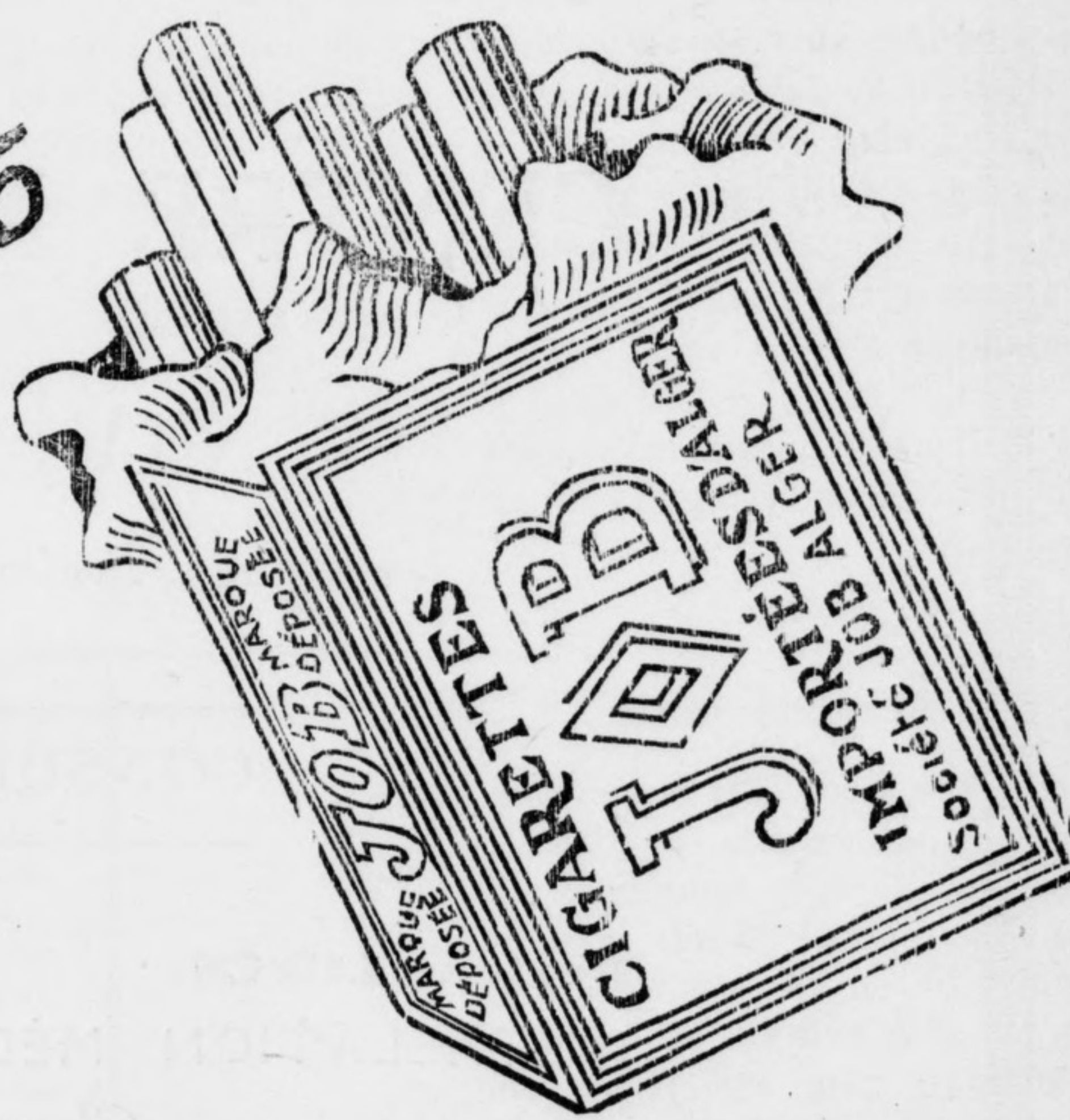

gói đỏ (HAVANE)
thêm thuế phòng thủ
gói xanh
thêm thuế phòng thủ

\$ 0.12

\$ 0.01

\$ 0.07

TUYÊN BUÔN TẠI
XUÂN - AN - DÊ - RI